

СБЪДНАТИ ПРЕДЧУВСТВИЯ

ЯСЕН ВЕДРИН

СЪДЪРЖАНИЕ

СБЪДНАТИ ПРЕДЧУВСТВИЯ	6
СТИХ НА ПРОЗОРЕЦА	7
ОСТРОВИ.....	8
ПРЕЗ ТИХАТА ПРОЗРАЧНОСТ	9
УЧУДВАЙ МЕ!.....	10
ПОСЛЕДЕН БРЯГ	11
ПРОКРАДНАТИ МИГОВЕ	12
НАТРОШЕНО СЪКЛО.....	13
ВЕНЧАХ ТЕ!.....	14
НАТЮРМОРТ	15
ПРОЛЕТНО	16
МОЕ СТАРО МОМИЧЕ.....	17
ОТ ШЕПИТЕ НА БЪДНОТО	18
АНГЕЛСКИ СМЯХ.....	19
НОЩТА, В КОЯТО ПАДАХА ЗВЕЗДИ.....	20
СВЕТЛА ПРЕГРЪДКА	21
НЕ СМЕ БИЛИ.....	22
НЕЖНО ПРИЧАСТИЕ	23
НЕКА ВЯТЪРЪТ МИСЛИ ЗА НАС.....	24
УКРАСИ МЕ С ЛЮБОВ!	25
ЛЮБОВНО-КАНДИЛЕНА.....	26
ДЕНЯТ С ТЕБ.....	27
ВСЕ СИ ТИ.....	28
ВРЕМЕ ЗА ПРОЛЕТ	29
ЛЮБОВНА ЗАГАДКА	30
ОДИСЕЯ	31
ОГНЕНО-ПРОЧЕТИ	32
СЛЪНЧЕВА РЕКА.....	33
БЪРЗАЙ В МЕН!	34
ОТКРИВАМ ТЕ.....	35
ЗАВРЪЩАНЕ	36
СЪБУДИШ ЛИ МЕ	37
КРАЙБРЕЖНА ИМПРЕСИЯ	38
В СВЕТЛА ДИРЯ	39
ПРОВИЖДАЙ МЕ!.....	40
САМОДИВСКО УТРО	41
УТОПИЯ	42
С ДУШАТА НА ЕЛЕН.....	43
РЕКА НА ЛЮБОВТА.....	44
ПРИ МЕН ДОЛЕТИ!	45

ВСЕПРОНИКВАЩО	46
ПРОЧЕТЕН СТИХ	47
КАКЪВТО И ДА БЯХ.....	48
ТВОЯТ АРТУР	49
СЛУЧВАШ СЕ ПОНЯКОГА.....	50
ТРИ ДУМИ	51
СЪДБОВЕН КРЪГ	52
ПЕПЕЛЯШКА	53
ПОСВЕТЕНО	54
ПОЛУНОЩНО.....	55
ВИНО ЛИ НИ БЕШЕ ЛЮБОВТА?	56
НЕ СЕ НАУЧИХ.....	57
РАЗКАЗВАЧ НА МЕЧТИ.....	58
БЕЛИ ЛЕБЕДИ	59
ПРЕДЧУВСТВИЕ	60
СЛЕД ЛИСТОПАДА.....	61
ОКРИЛЯВАНЕ	62
ЦЕЛУНАТА ОТ СТИХ.....	63
ДЪЖДОВНО-РАЗПАЛЕНИ.....	64
НАМЕРЕНА.....	65
ЛЮЛКА	66
СЪНУВАНА	67
МЕЧТАНИЕ	68
ЛЮБОВНА ПЛЕТЕНИЦА	69
ЕСЕННА ИНТУИЦИЯ	70
СЪЗЕРЦАНИЕ	71
НА ЧУДНИЯ ЛЕБЕД.....	72
МИГ ОТ СЪКРОВЕНОСТ	73
СИНЯ ЯБЪЛКА	74
ВЕК ОТ ПОСТОЯНСТВО	75
ПРЕДЧУВСТВИЕ II	76
НЕЕСТЕСТВЕНО.....	77
ТВОЕТО СЪБУЖДАНЕ.....	78
ЕЗЕРНИ ВЪЛНИ	79
ИЗРИЧАЙ МЕ!	80
ЧАСОВНИКЪТ НА ЛЮБОВТА.....	81
НЕКА В НАС ДА ВАЛИ	82
ВЪРНИ МЕ!.....	83
ПЯСЪЧЕН ЧАСОВНИК	84
ФИЛОСОФСКИ КАМЪК	85
ТВОЕТО ВСЕВЛАСТИЕ	86
ПАК ТЕ ШЕПНА	87

ВЪЛШЕБСТВО	88
ДА ТЕ ОБГЪРНА...	89
МЕЛОДИУМ	90
СЪТВОРЕНО МЕЖДУ НАС.....	91
В МИГ ДА ТЕ ВЪРНА.....	92
КАК ЛЕТИШ МЕ, ЛЮБОВ!	93
ДОКОСНАТИ ПРЕДЕЛИ	94
ЗОВ ОТ ПАЛИТРА	95
ДОСТИГНАХ...	96
УТРИНЕН ПОРТРЕТ	97
В ЕДНА СЪЛЗА	98
РАЗЛИСТЕН КОРАЛ.....	99
СТАРА ЛУНА	100
ДОСТИГАШ МЕ!	101
МЕТРОНОМ.....	102
БЯЛ ЙЕРОГЛИФ	103
ВЛИЗАЙ, ВЯТЪРКО!	104
МОРЕТО НИ БОЛИ	105
7,9 ПО РИХТЕР	106
СЕПТЕМВРИ	107
СБЪДНАТИ ПРЕДЕЛИ	108
ВСЕЛЕНА ОТ ЛЮБОВ.....	109
ПЛЕНЕНИ ПТИЦИ.....	110
ЕФЕКТЪТ НА ПЕПЕРУДАТА	111
ПОГЛЕД ОТ ЛЮБОВ.....	112
ТАНЦУВАЙ МЕ!	113
ПРОШЕПТЯВАЙ СВЕТА МИ.....	114
БЛИКАЙ В МЕН!.....	115
ПОГЛЕДЪТ ТИ	116
НЕСЪБУДЕНА	117
РАЗПАЛВАЙ МЕ!.....	118
ОТ ПРАГА МИ.....	119
СОНЕТ ЗА СБЪДНАТОСТ	120
САМО ОЩЕ ВЕДНЪЖ	121
СЪН ОТ ЛЮБОВ	122
ТИХА ВЕЧНОСТ	123
ДАЛИ СИ СТРУВА?	124
СКРИТИ ПОВЕЛЕНИЯ	125
ОБИЧ В АКРОСТИХ.....	126
ДОПЛУВАЙ МЕ!.....	127
СЛЕД ДЪЖДОВНО	128
КРАДЕЦЪТ НА ПРАСКОВИ.....	129

ВЕЧНО БЯЛА	130
ВЕНЕЦИЯ	131
ТРАПЧИНКА	132
СВЕТЛО ВЪЛШЕБСТВО.....	133
ЧУДНО СИНЬО	134
ЖИВА ТРЪПКА.....	135
НЕИЗПЯТА ПЕСЕН.....	136
ВСИЧКО МИ БЪДИ!	137
СЪНЯТ НА ДЕЛФИНА.....	138
ОЛТАР ОТ ВЕЧНОСТ	139
ВЪЗДЪХВАЙ МЕ!	140
СЪДБАТА, КОЯТО ОСТАВА	141
БЯЛО.....	142
НА ЖЕНА МИ!	143
ВЯТЪРЪТ СЪМ АЗ	144
СИНЯ БЕЗБРЕЖНОСТ	145
В ОГЪНЯ НА БОГ.....	146
ИСТИНСКА ПТИЦА.....	147
ТРИ ДУМИ ЛЮБОВ!.....	148
НЕСКЪСАН БИЛЕТ	149
СПАСЕНИЕ.....	150
ДЪЛГО ЗАВРЪЩАНЕ	151
ИСКРИ НА ЕСТЕСТВОТО	152
НАСЪН И НАЯВЕ	153
ФЕНЕРЪТ, КОЙТО СБЪДВА НАС.....	154
ТЕФТЕР ЗА ЛЮБОВТА	155
ВЯТЪРНО ПРИЗНАНИЕ	157
ИЗВЪРВИ МЕ, ЛЮБОВ!	158

СБЪДНАТИ ПРЕДЧУВСТВИЯ

Ще се видим ли сбъднати в утрото -
нежни клончета с нови листа?

Ще се срещнат ли бързи минутите -
в парещ допир, родил нежността?

Може би са ни нужни предчувствия -
като вик, като сън, като стон...

На реките в прелелите устия -
син да блесне красив небосклон...

На огнищата в жарките въглени -
духнал вятър да ражда искри.

А през мисли – самотно обръгнали,
чиста обич мечти да твори.

Ще се срещнем ли сбъднати в залеза -
изгрев нов да ни буди от сън?

Виж - тъгите ни вече заспали са!
И предчувствия шепнат отвън...

СТИХ НА ПРОЗОРЕЦА

Бял прозорец. Лъчи. Красота.
Звън на обич и щастие в синьо.
Разсъблекли дебели палта
стари чувства прозират копринно.

Пак танцуват с копнеж-менуует,
топли погледи - слънчево живи,
а звънливо перо на поет
пише стих във душите щастливи.

Аз съм ритъмът. Рима си ти.
Пролетта ни твори стихоплетно.
Излетя ли - след мен полети
и ме следвай в безкрая усетно...

ОСТРОВИ

Острови сме с тебе, недоплавани.
С бели от сълзите брегове.
Чакахме се в нашето отдаване.
Мислехме се в бурни страхове.

Давахме си пясъка на гларуси.
В раковини криехме следи.
Будеше ни изгрев с календара си.
Залез ни приспиваше в звезди.

Нямахме си кораби и пристани.
Имахме си само пролив син.
Не разбрали простичката истина,
че светът за двама е един.

Острови сме, още недоплавани...
Любовта - единствена остава ни!

ПРЕЗ ТИХАТА ПРОЗРАЧНОСТ

През тихата прозрачност на скръбта
зениците се взират просълзени.
И вечно несъзримите неща
в извикан образ светят откровени.

Раздялата е птица в бурен ден.
Разперила крила - но не полита.
Очаква сетен жест - от теб и мен.
Въздишка явна или нежност скрита.

Умората е стар, проливен дъжд,
от който самотата ни подгизва.
Изчерпани докрай - жена и мъж
с изчезващо усещане за близост.

Надеждата е хоризонт смълчан
в минута преди изгрева лазурен.
Когато се събуждат зов и блян
и аленеят сенки и контури.

Накрая - в образ иде любовта.
Подобно песен, още неизпята.
През тихата прозрачност на скръбта
се вмъква радостта на сетивата.

УЧУДВАЙ МЕ!

Учудвай ме! Отново ме пленявай!
Задържай ме във нежната си власт!
Бъди ми сладкогласна, като славей!
Бъди ми цветна, като розов храст!

Дъхът ти нека пролетно ухае
и всичко покрай него да цъфти.
Разливай от очите си омая,
тъй както я разливаш само ти!

Учудвай ме, тъй както ти умееш!
Да бъдеш чудна - в теб е естество!
С една усмивка можеш да ме сгрееш
и скука да превърнеш в тържество!

Защо ми е палитра пъстроцветна,
щом в теб намирам светлина и цвят?
Учудвай ме! И нека неусетно
да стана част от чудния ти свят!

ПОСЛЕДЕН БРЯГ

Ще бъдеш бряг за дългия ми път
за да прегърнеш моята умора.
Тъй дълго ме отблъскваше светът
от радостта на слънчевите хора.

Безумен - не откривах моя блян.
Бях скитникът, по кораби захвърлен.
Във битки падах, кърваво облян.
И в огън чужд намирах се опърлен.

Пресядаше ми клисавият хляб.
От бурета водата ми горчеше.
Безбрежието правеше ме слаб,
а изгревите - твърде безутешен.

Сега се връщам. Тъжен Магелан,
света кръстосал, за да те намери.
Ръка протягам с остаряла длан,
прорязана в несбъднати химери.

Че ти си бряг в самотното море.
Последен - като залеза на дните.
Готов със обич да ме прибере -
удавникът, изплувал от вълните.

ПРОКРАДНАТИ МИГОВЕ

Бързай сред прокраднатите мигове
да се скриеш в мисълта за мен.
Там ще те обгърна със достигане -
снежнобял, подобен на сатен.

В шепите ти ще запърхат гълъби -
трепети от твоя чист копнеж.
Дълго бих те съзерцавал... Дълго бих...
Тиха радост в пролетен цъфтеж.

В устните ти ще прелеят извори -
думи, като капеща роса...
Ще си дъх - жадуван рано, призори...
Ще си къс небе от небеса...

В погледа ти ще искрят желания,
а сатенът в тях ще пламне цял.
Скрита в мен - дари ми съзерцания!
Скрит у теб - навеки бих горял!

НАТРОШЕНО СЪКЛО

Натрошено стъкло под нозете ми
бял прозорец е било преди.
В него чисти и нежно усетени
са останали стари следи.

Пръсти пламенни там са докосвали
своя блян, пропътуван в нощта.
Дъх от устни рисувал е острови -
изживения миг на страстта.

Лунен лъч се е спирал във късните
и последни минути отвън.
Вятър блъскал е листи откъснати -
като спомени в есенен сън.

Мраз рисувал е тъжно, сподавено,
невъзможни за нежност цветя.
И стъклото, от болки забравено,
се е пръснало в миг-самота.

Натрошено стъкло на раздялата.
Малки, нежни, добри стъкълца.
А сърцата ни - слети в началото
днес са просто далечни сърца.

ВЕНЧАХ ТЕ!

Венчах те за дъха на пролетта -
за да ми бъдеш винаги зелена.
Ръцете ти, подобни на листа,
да ме погалват в нежност споделена.

Венчах те и със юлски летен зной -
да си стихия, синя и гореща.
Лъчи от обич, блеснали в порой,
в очите ти любими да усещам.

Венчах те с мъдростта на есента
и в злато те покрих с копнежи стари -
утехата от твоите уста
да ми дарява шепнещи пендари.

Накрая и със зима те венчах -
да си годежна и покрита в бяло.
Сега пристъпвам в любовта си плах -
венчай за мен сърце, душа и тяло!

НАТЮРМОРТ

Чепка грозде със сочни зърна.
Кехлибарена нежност стаена.
Чакан поглед. Любов. Топлина.
И съзвездия в нощна вселена.

Зряла ябълка. Резени два.
Плахи семчици - бъдност мечтана.
Вкус на лято и сладки слова.
Дъх на есен, почти разгадана.

Жълта дюля със мъх на дете.
Непораснало. С взор под листата.
Слънчев лъч, който тайни чете
и тръпчив се разтваря в душата.

Едър орех, в черупка събрал
оня вкус на приятност горчива.
В неразчупена нежност изтлял.
В непристъпност - от тайни щастлива.

Четка. Подпис. И маслен копнеж.
Натюрморт - като смисъл на дните.
С него някой те чака да спреш
и останеш в света на мечтите...

ПРОЛЕТНО

Първа пролет загръща ме цветно.
Във сърцето ми пее врабче.
Вятър шепне мечти стихоплетно
и разпъпили клони тъче.

И небето, разголило рамо,
се усмихва от своя безкрай.
Ех, криле да поникнеха само -
бих го черпил със утринен чай.

А пък то закачливо се плези
с бяла дрешка от облачен плат.
Ставай, обич! И нека излезем!
Пак е пролет във нашия град!

МОЕ СТАРО МОМИЧЕ

Моя скръб! Ти си старо момиче,
на което тъй много дължа...
Още помня как с шепот магичен
ме накара със теб да тъжа.

Да кръстосвам алеи безлюдни,
в стари спомени търсещ следи.
И да търсят очите ми будни
отразени в сълзите звезди...

Моя скръб! Как сега да те взема?
Мина време от много лета.
От едничък куплет до поема
се превърна за мен любовта.

Няма място за грешки трагични,
нито разрив от нова лъжа...
Тръгвай, скръб! Мое старо момиче!
Вече нищо на теб не дължа...

ОТ ШЕПИТЕ НА БЪДНОТО

Отпий със мен от шепите на бъдното,
което ни докосва със мечта,
и нека полетим във безразсъдното -
дори оттатък края на света...

И там да се четем - недонаписани,
дори неизживяни - в дъх и глас.
Отпий със мен от тия шепи искрени -
молитвено за теб събрах ги аз.

И виж във тях, че не угасва вярата,
с която се запалихме сами...
Да сътворим в сърцата си олтарите
на нашите тревоги и вини...

Да си простим, в съдбовното принесени,
като сълзи от бурни дъждове...
Родила всички пролети и есени -
предчувствена любов да ни зове...

Отпий със мен от шепите на бъдното!
Виж как блестят искрите му сега!
И нека полетим към безразсъдното -
в една любовна волтова дъга...

АНГЕЛСКИ СМЯХ

Аз не искам да бъдеш прелистен роман
със затворена страница в края.
Днес протягам ти своята искрена длан
и не спирам за теб да мечтая.

По ръцете ти бели радостта ще чета -
да намирам утеха и смисъл.
Знам, че ангел небесен, дошъл през нощта,
редовете във теб е написал.

Не с писалка и молив, а със звездния прах,
който сипе се бляскав, вълшебен.
На звездите щастливи той е светлият смях.
Онзи лъч, че оставам потребен...

Аз не искам да свършвам този прочит докрай!
Тръгвам... Нека поне те прегърна!
Още малко от своята радост ми дай!
Смях от ангел... Преди да се върна...

НОЩТА, В КОЯТО ПАДАХА ЗВЕЗДИ

Дали сме вече твърде уморени
след спомена да тичаме сами?
В ръцете ни, от болка изгорени,
дали роса от влюбеност ръми?

За трепета от първите следи -
нощта, в която падаха звезди.

Потиска ли ни вече безвъзвратно
невидима слана от страхове?
Не ще се върнат чувствата обратно
и няма дъх дъха да призове.

Сълзи напомнят в своите бразди -
нощта, в която падаха звезди.

Въздишаме. Светът ни е различен.
Несбъднати останаха мечти.
Все някой друг е шепнат и обичан,
а третият - ще трябва да прости.

И да забрави трепетът преди -
нощта, в която падаха звезди.

Навярно любовта е кръстоносна
и в нея се разпъваме сами.
Не мога вече аз да те докосна,
макар да викам: Всичко в мен вземи!

Далечна е за моите гърди
нощта, в която падаха звезди.

СВЕТЛА ПРЕГРЪДКА

Прегръдката от слънчев водопад
превърщаш нощем в лунно одеало.
Не бих намерил друг възшебен плат
да ме загърне в светлина изцяло.

Аз имам само дланите добри,
протегнати към мен - да ме обвият.
Не искам нищо друг да ми дари,
когато в нежен пулс сърцата бият.

Не искам други слънце и луна,
за нощите и дните споделени.
Една прегръдка - взрив от светлина
и миг, във който раждат се вселени!

НЕ СМЕ БИЛИ...

“Не сме били...” - говорят го зениците
и бръчките, прорязани встрани.
Във времето, когато пеят птиците,
кафез е спирал всичките ни дни.

“Не сме били...” - нашепват го косите ни,
подхванати от вятър приглушен.
Останаха мечтите незаситени
със глад от бяло върху теб и мен.

“Не сме били...” - потръпват тъжни пръстите,
скрепили обич в златните халки.
И вече сякаш безнадеждно късно е
за борове, поляни и реки.

“Не сме били...” - стареят жълти фотоси,
където се усмихва младостта -
там весели мечтаехме живота си
по всички избродени места.

“Не сме били...” - но пак, напук на времето,
просветва лъч в усмихнати лица -
щастливците във устрема си шеметен
ще бъдат утре нашите деца.

НЕЖНО ПРИЧАСТИЕ

Като нежно и свято причастие
ще запазим мига между нас.
Не със жажда за чаша от щастие.
Не от глад за трошиците страст.

Нещо друго роди се, измолено.
Ти тъгата ми тиха стопи.
И сърцето, самотно разголено,
светло вино от тебе отпи.

В дъхав хляб се превърнаха дланите,
със които лика ми покри.
И в надеждите, тихо шептяните,
заблестяха огнищни искри.

Беше фреска, от обич събудена,
и светица, обгърната в плам.
А душата ми, дълго прокудена,
в теб намери последния храм.

Причестени от нежно поръсване -
в хляб и вино родихме мечти.
Може би ни е миг за възкръсване.
Аз и ти сме живот. Аз и ти!

НЕКА ВЯТЪРЪТ МИСЛИ ЗА НАС

Нека вятърът мисли за нас.
Бели чайки в простора да носи.
А с лъчите на слънчев екстаз
ние с тебе ще шляпаме боси.

Край брега на доброто море
ще събираме чувства и миди.
От вълните една ще се спре -
любопитна докрай да ни види.

Ще е синьо - до нежен сапфир.
Водни пръски сред нас ще танцуват.
А в безбрежния светъл ефир -
мъдри облаци тихо ще плуват.

Нека вятърът мисли за нас
и със топла любов ни повее.
Дъх във полъх. Усмивка без глас.
И денят, който дълго се смее.

УКРАСИ МЕ С ЛЮБОВ!

Украси ме с любов разнолика.
Дъжд и огън в едно събери.
Нека росната пролет извика
жарко лято с огнищни искри.

Ранобудният звън на врабчето
докосни със свирня на щурче.
В мен събуждай зова на детето -
посребрялото твоє момче.

В стара ракла ми дай да открия
бяла кърпа, оброк посветен.
И с филиз на лоза да обвия
твоя поглед, невинно смутен.

Да те имам - задъхано вярна,
като пламнал в сърцето пендар.
И от твоята нежност пожарна
сам да стана изгарящ пожар.

Да ме имаш - измокрен с водите
на разлята и буйна река.
Украси ме с любов. И не питай
как съдбата събра ни така.

ЛЮБОВНО-КАНДИЛЕНА

Потърси ме, любовно-кандилена.
Аз съм цвете в самотно усое.
Имам тъжна душа, обезсилена,
и не зная надежда какво е.

Протегни си ръцете. По стръмното
семена разпилях, и тревога.
Чаках изгрев. Измолвах разсъмване.
Тръпнех в болка за мъничко огън.

Пожълтяха листата ми клюмнали.
И сланата копнежи попари.
Не дочаках мечтите си лумнали
сред зорите на остри върхари.

Пак е нощ. И ме скрива мастилена.
Неоткъснат - така те копнея!
Потърси ме, любовно-кандилена!
Нека в твоите шепи изтлея!

ДЕНЯТ С ТЕБ

Искам те, целуната от утрото
с нежен дъх на цъфнали липи.
И едва събудена във скута ми
да прошепнеш колко ти се спи.

А лъчите, блеснали в прозореца,
да те милват... Ставай, няма как!
Чуй гласа на тръгналите хорица
някъде сред утринния злак.

Искам те на обета под синьото,
със мечти, подобни на воал.
Сякаш недокосната в невинното -
детски поглед, слънчево узял.

В бликащата радост на алеята,
с песента на птича синева,
да те следват, чувствено зареяни
моите пленени сетива.

Искам те, загърната от залеза
с топлина от бухнали треви.
Онзи огън, който в мен отдала си -
двама ни със блян да улови.

В ласките, подобни на изригване,
да изпратим гаснещия ден.
Имам те - във всичките си мигове!
Имай ме - любовно покорен!

ВСЕ СИ ТИ...

И дъжд, и слънце, и луна, и вятър...
Каквото да погледна - все си ти,
дошла да украсяваш моя шатър
със своите вълшебни красоти.

И хляб, и вино, и медът, и чаят...
Каквото и да вкуся - все си ти.
А устните ми все така желаят
дъхът ти, който приказно дъхти...

И мрамор бял, и бляскава коприна...
Каквото да докосна - все си ти.
Не могат моите длани да изстинат,
когато твоят огън ги пламти.

И път, и връх, и бряг, и свод лазурен...
Където и да тръгна - все си ти...
С нозете си към тебе ще се втурна,
покой не дал на своите пети.

И ангел, и звезда, и извор чуден...
Каквото да сънувам - все си ти.
И как тогава да остана буден,
за теб в съня ми щом блестят врати...

И болка, и копнеж, и радост чиста...
Каквото и да мисля - все си ти...
Една любов от хиляди мъниста.
Мечта, родена с хиляди мечти.

ВРЕМЕ ЗА ПРОЛЕТ

Ако устните тихо се молят,
помъдрели в тъга споделима -
значи просто е време за пролет.
И сред трелите - нас да ни има.

Ако пуснем ръцете на воля,
като танц на мечти в пантомима -
несъмнено, в сърцата е пролет
и с крилата си обич ни взима.

Ако облаци плахо разголят
синевата в далечност съзрима -
пак дошла е вълшебница пролет,
а със нейната чудност сме трима.

И в душите е синьо, и бяло -
като цвете, в небето цъфтяло!

ЛЮБОВНА ЗАГАДКА

Усмиваш се от устните ми... Как?
За мене е загадка немислима.
Един докосващ и пленяващ знак,
че пак си близо, даже и незрима.

Надзърташ от зениците ми... Как?
Нима у мен очите си остави?
Лъчисто слънце гони моя мрак
и хвърля взор над облачни дъбрави.

Докосваш ме от дланите ми... Как?
Дали вълшебни пръстите сме вплели?
Подобно клони, свързани в клонак,
със капки дъжд, невинно заблестели.

Унесен шепна мислите ти... Как?
Нали в сърцето думата се ражда?
Два извора в едно ли пеят пак
или те изнамира мойта жажда?

Прегръщам те с молитвата ти... Как?
Дали в копнеж се сливат ореоли?
От нежност се разтваря моят праг
и за любов душата ми се моли...

ОДИСЕЯ

Умореното слънце опърли
премалели за сън сетива.
Топъл спомен небето ми хвърли -
нежен сноп от любовни слова.

Стара болка в сърцето изплака,
като свят, недовършен гоблен.
Сред вълните жадувах Итака,
побелял от девически плен.

Вятър луд ли платната изопна
или беше средморски мираж?
Може би провидях Пенелопа -
като фея на островен плаж...

Тази толкова търсена фея...
Този зов, който песни тъче...
Шепне сол и дъхти Одисея
от душата на старо момче.

Ето, белват пред мен бреговете.
Кипва вино зад тежки врати.
Не открил любовта в боговете -
в теб изгрявам, преплувал мечти.

ОГНЕНО-ПРОЧЕТЕНИ

Пламъците пишат по ръцете ни
думите, родени в нощен час.
В пръсти, от докосване преплетени,
стих разпалва чудната си власт.

Може би е чувство неизказано.
Порив, от целувка онемял.
Вятър - зад завесата на разума,
вързал ни в съдбовния си шал.

Птица на мечтите ни жадувани,
влязла през комина до жарта.
И с крила, от огъня рисувани,
разгорила късче самота.

Пламъците пишат по ръцете ни
с топлещо мастило от искри.
Аз и ти сме огнено-прочетени
само миг, преди да зазори...

СЛЪНЧЕВА РЕКА

Преливай като слънчева река
в сърцето ми, пресъхнало от зноя.
И нека през мечтите потека -
на тихата ти радост през покоя.

Води ме през напъпили треви.
Шепни ми стих сред пролетно усое.
На славей песента ми улови,
та нежност да усетя аз какво е.

Спусни се през скалите, като блян
и прегърни света ми водопадно.
От пръските ти слънчеви огрян -
да те желая влюбено и жадно.

И в шепа свил протегната ръка -
да те отпивам, както не умея...
Преливай като слънчева река
преди от любовта ти да прелея...

БЪРЗАЙ В МЕН!

Бързай в мен! Подобно влак от бъдното,
гарите транзитно профучал.
Спомените - като релси вдлъбнати
да звънят от зов незакъснял.

Пламнали семафори сред тъмното
да ти шепнат с тихия ми глас.
Бързай в мен! Преди да се е съмнало!
Подари ми звездния си час!

Шмугвай се красива през тунелите,
мислено затворила очи.
С чувства ме изпълвай, онемелите,
щом от нас мелодия звучи!

Бързай в мен! Безмилостна за гарите!
Аз съм най-последният предел!
Прегърни ме, в утрото догаряйки,
като въглен, моя дъх отнел!

ОТКРИВАМ ТЕ...

В пленяващия дъх на чаша сок
или вкуса на сутрешна бисквита...
В сънливия ти поглед - ужким строг,
а пълен само с нежност неприкрита...

В косите ти, разрошени от сън,
или дори в разресващия гребен...
В самотно чуруликане отвън,
или от мисълта, че съм потребен...

От шепите, наплискали очи,
до вазата със пламнали лалета...
Сред първите надничащи лъчи
в пролуките на дръпнати пердета...

В целувката на порив прошептян,
в усмивката - надежда, че те има...
Открива те безкрайно моят блян
и моля ти се: Остани съзрима!

ЗАВРЪЩАНЕ

Не казвай, че светът ни остарява
и мъдро ни поглежда беловлас.
Сред детски глъч и невъзможна врява
отново млад за тебе мисля аз.

Към улицата тегли ме стихия -
една любов на двадесет и пет.
Сълза от нежност. Как ли да я скрия?
Нима съм скривал нещичко от теб?

Дъждът ще ми помогне романтично.
Ще тръгна пак - без шлифер и чадър.
И в спомена си млад ще те обичам,
а ти ще казваш колко съм добър.

Ще спрем отново, скрити под навеса.
В улука ще почукват чудеса.
Не питай днес мечтите ни къде са
и не поглеждай в моята коса...

Ръка ми дай. От дъх да я обгърна.
Усмихвай се! Виж, весело вали!
Красива, младостта ни се завърна,
макар от нея малко да боли...

СЪБУДИШ ЛИ МЕ

Събудиш ли ме - стих ми прошепни.
Очите ми измий с вода пречиста.
С небесна нереалност ме плени.
По-сладка от съня. И по-лъчиста.

Вържи на раменете ни крила -
пера от ангел, през нощта будувал.
Да полетим над бялата мъгла,
където още аз не съм сънувал.

Високо. В оня смисъл без сълзи.
Без страх и плът. Без болка и прегради.
Където само вечните звезди
прошепват на душите, че са млади.

Високо. Сред вълшебни светове.
Дори и порив там да не достига.
В съня отдавна Някой ме зове
и като птица в Себе Си ме вдига.

Събудиш ли ме - с лъч ме погали.
И нека в нас реалното изтлее.
Вълшебство в мен лети като че ли...
Попитай през сърцето ми, къде е...

КРАЙБРЕЖНА ИМПРЕСИЯ

Брегът е пуст. Останахме сами.
По пясъка линеят плахи стъпки.
Морето някак влюбено шуми
и в мислите ни иска да се къпе.

Раздиплен облак. Вятър закъснял
провира дъх сред спуснати чадъри.
Самотен гларус, като пяна бял,
за своя стара обич се кахъри.

Въжета. И заспали хвърчила.
Вълни и любопитни шамандури.
А ние с теб - докоснали чела,
се сливаме под лунните контури.

В СВЕТЛА ДИРЯ

Как ли светли мечти да ти дам,
щом от залез светът ми тъмнее?
Светлината е някъде там -
че човек неслучайно живее.

И сред дири - от други преди -
своя диря и той да остави.
Стих за обич под чисти звезди
или песен с красиви октави.

Детска люлка под старо дърво
или мрамор, от образ възкръснал.
Все едно е къде и какво,
щом духа си с любов е разпръснал.

Щом в сърцето е раждал искри
и уста благослов са шептели...
Спри се, залезе! Моля те, спри!
Имам още мечти неумрели!

Пак ме гледат горещи очи,
пълни с вяра, че днес съм потребен.
Не напомняй нощта ми! Мълчи!
И светът ще сияе вълшебен.

Още час... Още ден... Още век...
Още вечност с духа си да тлея!
В светла диря - да бъда човек!
Както искам и както умея...

ПРОВИЖДАЙ МЕ!

Светът ми е отново бял статив.
Платно, събрало шепот от лъчите.
Ела до мен! Рисувай ме с молив!
А после оцвети ме през мечтите!

Ръцете ми провиждай във вълни,
които те обгръщат и милуват.
Сред синята ми нежност остани,
където силни чувствата ми плуват.

Очите ми провиждай в небеса,
които в топъл залез аленеят.
И в нощите на твоята коса
с безброй щурчета влюбено ти пеят.

Сърцето ми провиждай, като храм,
въздигнат в самотата на скалите -
където вечност мога да ти дам
и полета безбрежен на орлите.

Провиждай ме! Рисувай ме щастлив!
През дъжд... В дъга лъчи да се разпръснат!
Светът ми е отново твой статив -
разцъфнал крем, за тебе неоткъснат!

САМОДИВСКО УТРО

В съня ми още бродиш. Неизплакана.
И в нежност несподеляна дори.
Пристигаща. Но вечно недочакана.
И изгрев, който залезно гори.

Пристъпваш тихо в шарките на халища
и сресваш дълго буйните коси.
Поглеждаш ме, усмихната и палеща.
Гасиш ме с поглед, който не гаси.

Омесваш пита с мъжките ми спомени.
Раздухваш тъмни въглени в жарта.
И пориви - скали от връх отломени,
затрупват в мен отминали лета.

Завръщаш се, подобна на сияние.
И в утро самодивско ме твориш.
Росата в мен е сетното ридание.
Гасих те... Но остана да гориш!

УТОПИЯ

Светът отново ще се сътвори,
когато на мечтите дойде краят.
Небесен дух пред теб ще озари
земя, в която пориви играят.

Един възторг от птици и треви.
Любов, родена в шарки многоцветни.
Дъга ли е? Сама ще те лови
и в твоя поглед нежна ще просветне.

Мирът ти ще е плискащ водопад,
от който шепне лик неразцелуван.
Ще пиеш светлина и благодат
в живот неизживян и несънуван.

На люлка от изплетени лъчи
уханен вятър ще те залюлее.
Недей ме пита. Просто помълчи.
И аз не зная този свят къде е.

Утопия навярно. Свят копнеж.
Дори мираж над пламналите дюни.
А може би го има... Ако спреш
и лъч жадуван трепне помежду ни.

С ДУШАТА НА ЕЛЕН

На старата си болка ще простя,
макар косите да рисува в бяло.
Ще я покрия с билки и листа,
откъснати в усое просияло.

Сърцето нежен дъх ще изцери,
целунато от горска самодива.
Еленов порив ще ме разгори
и изворен от мене ще прелива.

Надбягал ветрове и синева
ще я догоня в дебрите скалисти.
И тя ще чуе моите слова...
От болка нежни. И до болка чисти.

А после... Нищо няма да боли.
Целувката скръбта е изцерила,
щом някъде сред белите скали
душата ми докрай си е простила...

РЕКА НА ЛЮБОВТА

Намериха се нежните различия
на нашите обречени души.
И нещо свято шепне ми: Обичай я,
дори скалите в теб да разруши.

Река е тя, и търси свои проломи.
Не може от прегради да се спре.
Не ще се свие тиха в ореола ти,
но ще потърси вечност и море.

Река е тя. Разлята от коритото.
Молитвена за силни дъждове.
Отпий я. Ще желаеш неизпитото.
Потъвай в нея. И ще те зове.

Река е тя. И в чистите ѝ извори
разпален огън ражда свой скрижал.
А в капките ѝ, чувствено пронизани,
на светъл бряг от нежност би изтлял.

Река е тя. Бучаща. Развълнувана.
Преграда в теб не ще я удържи.
Преплуваш ли я - пак е непреплувана.
Изпиеш ли я - жажда ти тежи.

Река е тя в живота ти! Обичай я!
Любов ли е - сърцето не греши...
Намериха се нежните различия
на нашите обречени души...

ПРИ МЕН ДОЛЕТИ!

Дърпам в утрото нежна завеса
и те моля: При мен долети.
За мечтана и светла принцеса
няма нужда от тъмни врати.

Ти ще дойдеш с красива каляска,
сътворена от слънчев кристал.
Кочияшът ти - вятърът ласкав,
ще стои пред прозореца бял.

Пъстри гълъби стих ще гугукат.
В синя рокля за мен ще се спреш.
А в стъклата любовна пролука
ще разтвори тунел от копнеж.

И пристъпил по него, на пръсти,
в чудесата ти - свят ще творя.
Полетял с тия гълъби пъстри -
в ранен изгрев за теб ще горя.

Без да питам сълзите къде са.
Без в душата ми скръб да шепти.
Дърпам в утрото нежна завеса
и те моля: При мен долети!

ВСЕПРОНИКВАЩО

Проникнеш ли в олтара ми - бъди
кандилото за всичката ми вяра.
Надеждата ми плаха възроди -
с онази младост, от света по-стара.

Проникнеш ли в душата ми - с цветя
на спомени пътеките рисувай.
Докосвай ме с лъчи - да разцъфтя.
Въздъхвай ме! А после ме целувай!

Проникнеш ли в мечтите ми - лети!
Жар-птица за сърцето ми безкрило.
И нека ангел стих да ми шепти,
написан с непресъхващо мастило.

Проникнеш ли сред космоса ми тих -
кръстосвай ме с лъчи неуморима.
И аз след тебе знам, че тръгнал бих,
защото си реална и съзрима.

Проникнеш ли в съдбата ми - течи
в чучур, в поток, в море - от зов преляло.
Намеря ли те в моите очи -
през мене си проникнала изцяло.

ПРОЧЕТЕН СТИХ

Прочетох стих в очите ти добри.
За мен ли в нежността си го написа?
На моето сърце ли зов дари,
тъй както миди раждат своя бисер?

Черупките им в блясък от седеф
не са ли като клепките ти бели?
Не трепват ли от дъното с напев
от химни на русалки помъдрели?

И в бялото на погледа ти чист
дали прочел стиха ти, ще потъна?
Ще бъдат ли зениците ти лист
за моята обреченост бездънна?

Не бих потърсил отговори в мен.
Целувам те съзвучен. Като рима.
В прочетен стих, копнежно-прероден,
се моля да блестиш. И да те има.

КАКЪВТО И ДА БЯХ...

Обичай ме, какъвто и да бях...
Скиталец, шут, мечтател романтичен.
От теб дойде щастливият ми смях
и смисълът, че просто съм обичан.

Обичай ме, какъвто и да бях...
Поет и бард, беглец по висините.
От огън - пепел, и от камък - прах,
но жив за теб, едничка моя в дните.

Обичай ме, какъвто и да бях...
Протест и взрив. Или кървяща рана.
От дългата си младост остарях.
Но ти не си замина, а остана.

Обичай ме, какъвто и да бях...
Горчива чаша или остър камък.
Ревнувах те, треперех и горях
да задържа съдбовния ни пламък.

Обичай ме, какъвто и да бях...
Богат с любов, а с всичко друго беден.
За тебе се родих! И с теб живях!
Обичай ме! Защото съм последен...

ТВОЯТ АРТУР

Ще преплувам душата ти с моите кораби.
Още търся Светия Граал.
Тази чаша от нежност и сбъднати пориви.
Този смисъл, от вечност прелял.

Като остров в безкрай ме привличат зениците.
Бряг, покрит от високи скали.
Запленени, потънаха в бездните рицари.
Другояче не биха могли.

Предузнах, че си твърде висока в олтара си.
Кръстоносец не би те съзрял.
Но въздигнат с крилете на чайки и гларуси
ще намеря Светия Граал.

Още носен от прилива шепна посоката.
С пламнал дъх, от искри обгорен.
Чаша обич разлей - като смисъл за болката.
Свят Граал, от мечти покорен...

Чаша нежност, подобна на слънце отгоре ми.
Глътки вечност от чиста любов.
Ще преплувам душата ти с моите кораби.
Аз съм твойт Артур...
В послеслов.

СЛУЧВАШ СЕ ПОНЯКОГА

Случваш се понякога. Рисувана.
Щрихи, уловени за портрет.
Може би открадната от Лувъра.
Класика от рими на поет.

Случваш се понякога. Изваяна.
Мрамор от невинна белота.
В болката ми - светло неразкаяна.
В хлопане по чезнеща врата.

Случваш се понякога. Описана.
В стих, живял едва минута, две...
Нежен пламък, търсил своя истина.
После - угасен от дъждове...

Случваш се понякога. Намирана.
Залез, който в клепките трепти.
Раждана от обич. И умира на.
В мен оставаш изгрев от мечти.

ТРИ ДУМИ

И ще те имам.
И ще те прегръщам.
И ще цъфтят в косите ти цветя.
От младостта на крехката си същност
мечти ми дай, та в миг да полетя.

И ще те гледам.
И ще те изпивам.
И ще наситя дългия си взор.
В съня си даже няма да заспивам,
защото ти си моят кръгозор.

И ще те шепна.
И ще те въздишам.
И нереална - ще те сътворя.
В съня ти ще пристъпя, даже скришом,
та себе си на теб да подаря.

И ще те гоня.
И ще те настигна.
В последен градус на очакван взрив.
През тихата ти нежност да изригна
с три думи само: Колко съм щастлив!

СЪДБОВЕН КРЪГ

Съдбата ни люлее кръговратно
и в кръгове провиждаме следи.
Понятното се сменя с непонятно.
Пергелът битието ни реди.

В зениците ни, кръгли по природа,
животът като кръг е уловен.
Арена, над която небосводът
безмълвен се завърта в нощ и ден.

Лъчисто слънце бърза да се скрие,
за да изгрее сребърна луна...
Въртим се. А светът ни сякаш пие
мехурчета от кръгла светлина.

От капчици до скитащи планети,
от атоми - до грейнали звезди...
Съдбовен кръг - магия за поети.
Красива тайна в заключени бразди.

И някак в битието въртеливо
едничък смисъл шепне благослов:
За кръг от двама всичко е щастливо
щом властната окръжност е Любов.

ПЕПЕЛЯШКА

Намерих те родена в пепелта
на моята надежда сиромашка.
И влюбена те кръсти любовта
със приказното име Пепеляшка.

Поисках да съм принц, но няма как
да разменя квартира за покои.
За теб не притежавам кралски знак.
Еднички само чувствата са мои.

Да бих видял пантофка от стъкло
или каляска в полунощ да трака...
Но хората със бедно потекло
на бал не ходят, а мечтаят в мрака.

И феята с добрите чудеса
отдавна надалеч е отлетяла.
А ти пропусна може би часа,
когато ще те зърна в рокля бяла.

Реших да те дочакам в пепелта.
Всред още неугаснала жарава.
Бъди ми Пепеляшка през нощта.
И аз ще бъда принцът... До забрава...

ПОСВЕТЕНО

Само ти танцуваш с грация на лебед.
Път са ти звездите, а небето - хребет.
Слънчева се гмуркаш, лунна се усмихваш.
Изгревно тревожиш, залезно утихваш.

Само ти умееш да плетеш с лъчите.
Кошнички от вечност - с шепот от тревите.
Люлякови клонки - с лист от трепетлика.
Лебедова песен - с дъх на перуника.

Само ти живееш, докато умираш.
В чувствата се лееш - в стихове извиращ.
Скрита като притча - с мъдрост утаена.
Явна като пламък - в огъня родена.

ПОЛУНОЩНО

От очите ти тихо надничат
ситни капки от лунно сребро.
Сътворено от приказност птиче
ме докосва с вълшебно перо.

На будилника спират стрелките
в полунощно-разсънен копнеж.
Разтопяващо-огнен в искрите
трепка пламък в догаряща свещ.

През прозореца плуват мечтите.
Бели рибки в далечни води.
Прошепни ме, любов! И не питай
как се сливат горещи звезди...

ВИНО ЛИ НИ БЕШЕ ЛЮБОВТА?

Вино ли ни беше любовта,
че в дълбоки чаши я отпихме?
Кипваше ли луда в нас кръвта
безпощадни щом се изгорихме?

Шепнеха ли устни в късен час
думи, като въглени безумни?
Имаше ли още разум в нас,
щом светът ни бе готов да лумне?

Бяхме ли пияни до безмер?
Даже до упойваща забрава...
Стана ли съдбата гроздобер
под лозите, пламнали в жарава?

И в зрънцата - капчици живот,
дъхнеше ли младото ни вино?
Търсихме ли вечния си плод
искрено, копнежно и невинно?

Вино ли ни беше любовта,
че до днес изгаря ни красива?
Пламъци не мога да шептя...
Огънят - на глътки се изпива...

НЕ СЕ НАУЧИХ

Не се научих в миговете, летните,
да пия от очите ти светлик,
та в спомените нощем, неусетните,
светулки да рисуват твоя лик.

Не се научих да задържам в устните
искриците от твоята ръка,
че щом настъпят вечерите, пустите,
да пламне огън, щом те изрека...

Не се научих да улавям атоми
в косите ти, и в твоя шепот мил,
та дойде ли самотност за душата ми,
да помня как в дъха ти - дъх съм бил.

Не се научих да задържам порива,
сега, когато в мислите горчи...
Ела при мен! Вратата е отворена!
Не се научих! Ти ме научи...

РАЗКАЗВАЧ НА МЕЧТИ

Шепнеш ли по здрач несътворени
нашите любовни светове?
Пеят ли в сърцето ти сирени?
Приказен ли мракът те зове?

Сребърният резен на луната
спомня ли ти ладия за нас -
с нея да летим из тъмнината,
и да порим звездния атлас...

Може би мечтателят предишен
вътре в нас обричаме на плач.
Замълчал до някой тъгъл скришом
като стар, прошарен разказвач.

Уморен мечтите да търкаля
в приказки приспивни и добри...
Нека тази вечер те погаля!
Нека да мечтаем до зори!

В огънче от нежност изгорени
разказвачът вече ни зове...
Виж! Надничат чудно сътворени
нашите любовни светове!

БЕЛИ ЛЕБЕДИ

С белите лебеди още ли плувам
в твоите бистри очи-езера?
Литват ли в синьото, щом те целувам?
Пръски сребреят ли в нежни пера?

Волни от грация, тихи в премала,
гмуркат ли клюнове в чисти води?
Щом те докосна - невинна и бяла -
гоня ли в поглед слова и следи?

Лебеди - птици от зов и забрава!
Езерна плахост от сбъднати дни.
В миг те задържам, но вечност остава.
Вечна и бяла за мен остани...

ПРЕДЧУВСТВИЕ

Познавах те, преди да съм те зърнал.
От изгрева, в сърцето просиял.
Светът си многократно преобърнал -
родих те в жар от пареща печал.

Говорех ти, преди да съм те срещнал.
Наяве и насън те прошептах.
Невидима те имах и усещах.
Нетърсена дори те закопнях.

Прегръщах те, преди да те докосна.
С прокрадващ поглед - лумнала мечта.
За моята далечност - близък остров.
На пътя ми - отворена врата.

Обичах те, преди да бъдеш вечна.
С предчувствие в измолени следи.
Една любов, подобна на предтеча,
въздъхна в мен, и... просто те роди.

СЛЕД ЛИСТОПАДА

Не казвай “не” на думи непресторени,
дори от тях дълбоко да боли.
Дървото би изсъхнало без корени
и няма със листа да шумоли.

Дори от теб да не получи влагата,
очаквана от изворното “да” -
утеха подари му, без отлагане,
и не зачерквай смисъл и следа.

Възможно е надеждите, предишните,
в съдбата да се върнат като път,
когато се наситиш от излишното
и няма светлина за дух и плът,

и някога, след болки от изгаряне,
да спомниш клони с шепот на листа -
онези чувства - в отказа попарени,
когато е вилняла есента...

Не казвай “не” на думите от искреност.
Животът е превратен с “може би”.
Едно дърво, от изповед разлистено,
е дар след листопадните съдби.

ОКРИЛЯВАНЕ

В сърцето си оставих многоточия.
В копнеж недоизказан се прикрих.
Навярно бях от плена си заточеник
в килията на изповеден стих.

Привързан неизменно за оковите
поисках своя миг от свобода.
Поглеждах през решетките любовите -
красиви птици в приказни гнезда.

Обикнах си света на орисията -
да полетя с крила като Икар.
Далеч от самотата на килията.
Готов за своя пламенен пожар.

За парещите капчици на восъка,
вещаещи обреченост в пръстта,
или дланта протегната на просяка,
копнял непозволените неща.

А бих могъл, надмогнал Минотавъра,
да се открия в мъдрия Дедал.
И не за мимолетното на славата -
венец от лаври, купа от кристал,

но само за надеждата, нарочена,
че истинската обич не греши...
В сърцето си оставих многоточия.
Ела при мен и ти ги допиши!

ЦЕЛУНАТА ОТ СТИХ

Не ме наричай сътворение,
преди да дойда в твоя свят
през оня смисъл, нероденият,
сънуван с порив непознат...

Преди от крехките ти кълнове
да е поникнала трева -
бих станал полунощна мълния,
любов от бликнали слова.

Да бягаш с мене през ливадите,
под сенките на дървеса.
И да мъждукат водопадите
с мечти от тихи небеса.

Накрая, от роса дъждувана,
да светим в капки и искри...
Осъмнеш ли, от стих целувана,
поискай и ме сътвори!

ДЪЖДОВНО-РАЗПАЛЕНИ

Тази нощ е дъждовно пречистена.
Шепне вятърът как сме сами.
Идва есен към нас, непрелистена.
Топъл спомен, готов да ръми...

Да ни връща към сини приумици,
хвърчила от шептян кръговрат.
В оня шеметен смисъл на думите,
надживели реалния свят.

Как със теб да си спомним началото?
Може би отлетяло е то.
Синя птица, пленена от бялото,
без да знае кога и защо...

Битието, красиво и песенно,
като чаша с нектар се изпи.
Тази нощ ни е някак си есенно,
а мигът ни безпаметен спи...

Дай ръце, в късен час непогалени.
Идва синята птица от юг.
Капки обич - дъждовно-разпалени.
Аз и ти сме в нощта. Никой друг...

НАМЕРЕНА

Не извърщай зеници куршумени
със които в сърце ме срази.
Тази нежност от пламъци лумнали
няма как да угасне в сълзи.

Прорицателко дивна на бурите.
Стъпваш... птица където хвърчи.
Пиеш с шепи вода от чучурите,
сътворени от златни лъчи.

Бяла нимфа, родена от сферите.
С думи-слънце и поглед-луна.
През предели зовът ми намери те!
Приюти ме с любов-светлина!

ЛЮЛКА

Разлюлей мечтата ми, орисана,
да докосва брегове от смях.
Да се рее в обич ненаписана.
Да заглъхва в порива ми плах.

В нежни връзки, сплетени с докосване,
моята надежда заплени.
Превърни очите си на острови.
Устните - на морски дълбини.

Люляк, разлюлян от обич люлчена,
нека в теб докрай се потопя.
Научи душата ненаучена
сред вълните как растат цветя.

Как блестиш, от бисери обсипана,
и не стига дъх да те шепти...
Разлюлей ме, люлко недоплитана!
И докрай в любов ме изплети!

СЪНУВАНА

Идваш чудна, лекокрила.
Пърхаш в сън вълшебен.
В мен ли тихо си се скрила?
С теб ли съм обсебен?

Нощен ли фенер съм в мрака
светлина да пръска,
пеперуда щом дочака
весела и дръзка?

Или мак съм на полето,
който аленее,
че намира си сърцето
нежност да го сгрее...

Слънчева ли в мен прозираш
или лунно бяла?
Все в съня ще ме сподиряш
обич закъсняла...

Пак събужда ме тъгата
с утринна принуда,
и отлитат от душата
сън и пеперуда...

МЕЧТАНИЕ

Изпиваш ли словата неизречени,
подобно вино в чаша от кристал?
В омаята на късните си вечери
шептиш ли зов, до сбъднатост прелял?

Отваряш ли прозорците на вятъра,
донесъл в ехо нощни страхове,
и песен от света на неизпятата
любов, която още ни зове?

Прелистваш ли албум от съзерцание,
картини с незасъхнали бои...
Тогава съм до теб! Като мечтание,
което през душата ти струи...

ЛЮБОВНА ПЛЕТЕНИЦА

Тръпки тръпнещи претръпват
като болка от мираж.
Стъпки стъпващи пристъпват
по следи на нощен плаж.

Мярка мяркащо премерва
колко малко ни дели.
Трепващ трепет потреперва
от шептяното “дали”.

Възел вързан ни обвързва
от целувка през сълзи.
Бързащ бързей ни забързва
в пиршеството на звезди.

ЕСЕННА ИНТУИЦИЯ

Не ме връхлитай с есен-интуиция,
в която хладен вятър шумоли.
Тъй дълго беше моята патриция,
че цяла вечност сякаш сме били...

И няма как отново със мечтание
целуван образ с друг да заменим.
Очите ни са огън, съзерцание,
а погледът встрани ще бъде дим.

Кого ще шепнеш в шепите прихлупени,
когато късна есен сипе скреж?
Не ме лъжи, че чашите са счупени,
защото още пиеш, без да спреш...

Не виждай в нас поредната прелюдия.
Красива безначалност ни държи.
Един без друг не бихме се събудили
и няма как светът да продължи.

Не ме връхлитай с тези мисли есенни!
Дори и есен ще ни утеши!
Изпий зова ми с дъх на диви кестени,
а после с твоя блян ме пресуши...

СЪЗЕРЦАНИЕ

Прошептяха замлъкнали пориви
и светът размечтан заискри.
Дивна песен от ангелски хорове
дух невидим над нас сътвори.

Бели лотоси с нежност погалени
бяха дланите - в плахост и свян.
Вечерта се усмихна от аленост
под красив звездолик океан.

И сред кроткия танц на минутите
часове ни обгърнаха в стих.
Като чаша, запълнила скута ми,
през очите си дълго те пих...

НА ЧУДНИЯ ЛЕБЕД

Превърнеш ли очите в езера,
които си готова да преплуваш...
Покриеш ли ръцете си в пера,
с които искаш дълго да милуваш...

Превърнеш ли в соната вечерта
с мелодии от залеза крайбрежен...
Докоснеш ли на порива жарта,
когато следва допир неизбежен...

Тогава просто светла остани...
Бял лебед. Като приказка от бяло.
Виж, някъде в душата ми звъни,
едно звънче, зова си размечтало.

МИГ ОТ СЪКРОВЕНОСТ

Имай ме, подобно връхна дреха -
да те пазя в рукналия дъжд.
Приютила капчици утеха
в думи от един обичан мъж.

Имай ме, подобно огърлица -
да усещам как трептиш за мен.
С дъх на лято и крила на птица
в ласките на залеза червен.

Имай ме, подобен на въздишка.
С обич, неизречена до край.
На зова в разплетената нишка -
миг от съкровеност ми отдай.

СИНЯ ЯБЪЛКА

Синя ябълко! Мое мечтание
в невъзможно далечен предел.
Аз те виждам в красиво сияние,
нарисувана с дъжд-акварел.

И ме теглят презоблачно клоните,
да докосна лъчи в синева,
а в сълзите ми, тихо отронени,
свети порив от сини слова.

И завъртат ме вихрите, скришните,
през които към теб полетях...
Сътворена в мечти и въздишане!
Синя ябълко! Болка и смях!

ВЕК ОТ ПОСТОЯНСТВО

Търсих те от порив стогодишен,
като росна, приказна лоза.
Вече те намерих. И не дишам,
а търкулва погледът сълза.

Обгърни ме с твоите филизи,
с дъх от кехлибарени зрънца.
Сто години исках да си близо.
Да блестят в очите ни слънца.

И сега, след век от постоянноство,
поривът ми щом за теб гори,
надживяла време и пространство,
вино от любов ми сътвори.

ПРЕДЧУВСТВИЕ II

Любовта ли на прага почука
в тази нощ без луна и звезди,
или просто шептеше капчукът,
уморен от дъждовни бразди?

Може би в късен час ме намери.
В сетна диря за морни нозе.
Ще проскърцат смълчаните двери
и ще тракне гъгниво резе.

От огнището съчки ще пукат.
Липов цвят между нас ще дъхти.
Любовта ли на прага почука
или в тръпки сърцето тупти...

НЕЕСТЕСТВЕНО

Ако болка в стих се отрази,
без покой да може да намери,
ще отрони огънят сълзи
и в искри водата ще трепери.

Лятото ще крие в синкав сняг
белези от пролет пожълтяла.
Шеметният връх ще бъде бряг.
Хоризонтът - остра вертикала.

Всеки знак и всеки щрих дори
ще смени вида на естествата.
Нежност и любов ми подари!
И ще върнат своя ред нещата...

ТВОЕТО СЪБУЖДАНЕ

Аз съм вятърът, който те гали
в ранна утрин при глъч на врабци.
И събуждам копнежи заспали -
слънчезарните твои творци.

Отвори тези сънни клепачи -
бели лодки за властен Морфей.
Бряг от сънища нищо не значи...
Смисъл има в едничко... здравей!

Нека само гласа ти да чуя!
Начумерена - звук промълви!
И ще стане душата ми струя
върху росни цветя и треви...

ЕЗЕРНИ ВЪЛНИ

Бяла лилия с езерен блян
и вълни в кръготворна постеля.
Може би си мираж провидян,
който само съня ми споделя.

Сред наведени плахи върби
старо чувство самотно витае.
В недокосване - още скърби.
В несподеляне - тихо мечтае.

Не поисках да бъда щастлив.
В сън не може сърце да избира.
А светът - огледално ревнив
в неживяна любов ни прозира.

ИЗРИЧАЙ МЕ!

Изричай ме! Все още ме изричай!
Дори нощта да бъде без звезди.
А вятърът, от грижите разтичан,
да скърца в остарелите греди.

Дори светът, обръгнал без надежди,
да иска от мечти да ни лиши,
или животът, сбърчил тъмни вежди,
едничката ни радост да руши...

Не си ли ти дълбоко в мене скрита?
Не съм ли аз дълбоко в тебе скрит?
Реша ли любовта да ни изпита -
не сме ли ние клечици кибрит?

С едно безценно огънче под покрив,
което къта своя топлинка,
та влезем ли, от дъжд проливен мокри,
ръцете да докоснем - все така...

И с онзи смях - искрящо непривичен,
да сгреем потъмнелите стени.
Изричай ме! Все още ме изричай!
И с верния си плам ме съхрани!

ЧАСОВНИКЪТ НА ЛЮБОВТА

Часовник ли самотен е сърцето,
тиктакащо за кръгове любов?
Стрелките му докосват ли небето,
лъчисти в своя сребърен обков?

Намира ли утеха в час, минута?
Запомня ли секундите дори?
Или в окръжност времето се лута,
а няма кой да му извика: Спри!

И някак си пружинката навита,
надеждата вродена може би,
върти стрелките с вяност упорита
и търси път към другите съдби.

До онзи кръг от нежно постоянство,
когато любовта пристига с миг.
И там - на циферблатното пространство
любовно се докоснат дъх и лик.

Тогава просто времето е спряло.
Стрелките спят над чудния си час.
В любов - като несбъднато начало,
тик-так напомня само “ти и аз”.

НЕКА В НАС ДА ВАЛИ

Тази нощ нека в нас да вали.
Да загърбим тъй дългата суша.
Припомни ми какви сме били.
Говори ми. И аз ще те слушам.

Ако мрачният облак е в теб -
не изплаквай сълзите си скришом.
Аз ще бъда напукана степ
и пръстта ми по теб ще въздиша.

Всички капки над мен изплачи.
Всяка болка и смътна тревога.
Нека блеснат добрите очи
и да кажат на залеза сбогом.

Иде утро. Дъждът ще роди
свои сребърни вопли в росата.
Ще сме същите - както преди -
в оня чист полукръг на дъгата.

Тази нощ нека дълго вали
и потопът света да измие.
А престане ли в нас да боли -
ще познаем, че още сме ние...

ВЪРНИ МЕ!

Върни ме в неживяния си сън,
под клепките на обич споделена.
Защо да бъда скитникът отвън,
когато ти напомням за вселена?

В мечтите си стаени ме върни,
тъй както лодка своя бряг намира,
и вече уморена от вълни
в небето вижда светлата си лира.

Върни ме всякак - в думи и бразди.
На зов и нежност развържи юздите.
Вселената е порив от следи.
А ние с теб напомняме звездите.

ПЯСЪЧЕН ЧАСОВНИК

Подари ми живяното време
като пясък, затворен в стъкло.
В низ от болка и жилещо бремя
да си спомням какво е било.

Песъчинките нека се леят
в своя чист, провидян водопад.
Да се виждам как още копнея.
Да се радвам, че още съм млад.

Сред искри от раздели и срещи.
Сред пожари и пепел дори.
В часове и минути горещи
от които тъй дълго гори.

Под студа на дъждовни капчуци,
прошептели последни слова.
Сред замлъкнали в тъмното звуци
и лишени от зов сетива.

Нека пясъкът животът изтича
в стъклената на бял хронограф,
а съдбата премъдро да срича
за сърцето ми тих епитаф.

Може би ще успея да върна
отлетялото в прах и мъгли,
щом часовникът с пясък обърна
и започне назад да вали...

ФИЛОСОФСКИ КАМЪК

В мълчание тежиш като олово.
Притискат устни неизказан стон.
Копнея теб - отново, и отново.
Не си корона. Нито земен трон.

Но някъде у теб прашецът златен
очаква думи - за да излети.
В признанието няма път обратен,
дори когато тихо се шепти.

А чудото на порив алхимичен
оловото превръща в златен къс.
В едно едничко "Колко те обичам!"
светът ни преживява земетръс.

Забравяме за тежките метали,
за мъката, която в плач люти.
Една любов - един на друг сме дали.
А златото се ражда - да блести...

ТВОЕТО ВСЕВЛАСТИЕ

Разтворил шепите на разума
поканих светлата ти бликналост.
Макар на глас недоизказана,
вещаеше вълни от приказност.

Къдриците разгърна ветрени.
Звезди разсипа из усоите.
Разплете чувствата оплетени -
онези плахи мисли, моите.

Потънах в твоето всевластие.
Ръцете си превърнах в гребени.
А вятърът - пиян от щастие,
заспа по върховете сребърни.

ПАК ТЕ ШЕПНА

Пак те шепна - наивно и влюбено.
Над мечтите ми птиче кръжи.
И е толкова светло и хубаво,
сякаш чудо светът ми дължи.

Бих го искал, дори и със лихвата -
цветно, дивно - до сетния час.
Все така да те виждам усмихната
и да казваш тъй много без глас.

Да рисуват очите ти мигове -
летни хълмове с пъстри цветя.
И в предели от нежно достигане
от калинков копнеж да летя.

Пак те шепна. Изплъзват се трепети.
Птиче в твоята сянка цвърчи.
И разтворил в признание шепите
ти поднасям сърце и лъчи.

ВЪЛШЕБСТВО

Не заспивай, дори свечерени
часовете да тънат до мрак,
а очите - за сън уморени
да затварят клепачите пак.

Чудесата отдавна са скрити -
не във някой далечен палат,
и красивата фея не скита
да те срещне по белия свят.

Тя отдавна у тебе ношува.
От огнището шепне без глас.
Не е нужно дори да сънуваш,
за да има вълшебство за нас.

Усмихни се! Пантофка ти нося,
сътворена от нежен кристал.
Не оставай в мечтите ми боса
Пепеляшко след нощния бал.

Аз те чакам! Отдавна учуден
пред каляска от лунно сребро.
А светът ни - вълшебно събуден
ще допише самият Перо...

ДА ТЕ ОБГЪРНА...

Да те обгърна...
С вечно постоянство,
в което се преливат светила.
От изгрева на бурното ми странство
до залеза над млечната мъгла.

Да те обгърна...
В стих да те въздъхна,
тъй както бриз се втурва към платна,
и с шепота на прилив незаглъхнал
очаква знак от плуваща луна.

Да те обгърна...
И да те напиша
по мидени черупки и скали.
Брегът ти в мен вълната да въздиша
със блеснали по гребена стрели.

Да те обгърна...
Теб и нищо друго.
Потаен остров, гален от море.
И в дебрите на погледа ти смугъл
любов от вечност да ме прибере.

МЕЛОДИУМ

Две ноти имам, за да те изпея.
Два тона са ми твоите очи.
Да пиша песни, знам, че не умея,
но може ли сърцето да мълчи?

Погледнеш ли ме, звънва нежна струна.
До двете ноти трепват още две.
Акорд ли е - нощта ни ще е лунна.
Съзвучие на нежни светове.

Над нас просветва сребърна луната.
Клавиши шепнат допирно едва.
В мелодиум от сбъдната соната
докосваме мечти и сетива.

СЪТВОРЕНО МЕЖДУ НАС

Слънце от бълбукащ ручей
съкровено претвори.
Измоли ме в нежен случай.
Светъл ден ми подари.

Литнала калинка нека
се превърне в мак червен.
Развигорът - на пътека,
по която стигах в мен.

На дъгата с цветовете
кичурите завържи.
И преди да ме усетиш -
бели клепки примижи.

Само миг - за да докосна,
всички твои небеса -
слънчотворна, дъждоросна
и с палитрена коса.

Нека радостта не стихва,
сътворена между нас
и светът да се усмихва
като гълъб на перваз.

В МИГ ДА ТЕ ВЪРНА

В тихата кротост на сънени нощи,
в бурния ритъм на бягащи дни,
теглят ме спомени - още, и още
в синьо-седефени наши вълни.

Там, през очите ти, светло се рея.
В бисерни чувства отдавна пленен.
В плач се усмихвам. През сълзи се смея.
Бавно умиращ и бързо роден.

Дъх ли задържам? И взор ли прозирам?
Думи се раждат зад порива бял.
В жажда жадувам. И в извор извирам.
Тленно отпиващ. Нетленно прелял.

В блян те рисувам. И в мисъл те пия.
В няколко думи от зов те творя.
Бягам от себе си. В тебе се крия.
В стих те споделям и в трепет горя.

В миг да те върна - от щрих уловена.
Век съзерцание в лъч да ти дам.
В тихата кротост на чиста вселена.
В бурния ритъм на космос от плам.

КАК ЛЕТИШ МЕ, ЛЮБОВ!

Да прегърна копнежа на вятъра буен,
полетял към незримия свод...
Всяка мисъл да бъде презоблачна струя,
а дъхът ми да пие живот.

Да последвам ятата от жерави бели
в безграничния бряг от кристал -
там където се сливат космични предели,
а просторът е слънчево бял.

И изплакал мечтите си - зов да изтлея.
Малки капчици в нежна дъга.
Как летиш ме, любов! Като жерав те пея!
Буен вятър бъди ми сега!

ДОКОСНАТИ ПРЕДЕЛИ

Капчици от бяла тишина
дълго помежду ни се търкалят.
Нимфи сред ефирна пелена
мислите ни плахо обикалят.

Над следите чудото мълчи.
Може би копнежът ни прочита.
Заличено - чувството личи
от надежда, някак неприкрита.

Сенките се сливат - като храм,
който в бели нощи се извая.
Аз и ти пристъпили сме там -
скитници, достигнали до края.

Тишината дълго ни вали.
Казваме си всичко. Онемели.
Погледите вече са мъгли.
Нимфите - докоснати предели.

ЗОВ ОТ ПАЛИТРА

Избледнява светът от мъгли,
сред които мълчим силуетно.
Разделени не бихме могли
да копнеем за чувството цветно.

То остава при белия цвят,
който още задържа сланите.
Дъх нестоплен сред зимния хлад,
покорил самотата на дните.

Може би ще разцъфнат липи
и на люляк навред ще ухае.
Радостта всеки скреж ще стопи.
В цветовете всеки лъч ще сияе.

И разгърнала чудно платно
пролетта ще ни багри - до есен.
Ако само за миг сме едно -
като зов, от палитра размесен.

ДОСТИГНАХ...

Достигнах да те търся недотърсена -
мираж и сянка в несънуван сън.
Една сълза, от нежност неизбърсана.
Копнеж, останал в тъмното отвън.

Достигнах да те галя недогалена -
сред мислите на здрач осиротял.
Една камина - още незапалена.
Един забит в душата ми кинжал.

Достигнах да те сричам недосричана.
Замлъкнал зов, сред шепите стаен.
Самотен стих във време за обричане,
все още писан, но несътворен.

Достигнах да те гледам недогледана,
затворил под клепачи сетен плам.
И в ъглите на тихата си преданост
на своята тъга да се предам.

Достигнах да те гоня недогонена -
подобно хоризонт от плам и дим.
А в дългите предчувствия на спомена
остана твойт лик недостижим.

УТРИНЕН ПОРТРЕТ

На утрото прегръщай ведростта.
В косите ти врабци да чуруликат.
С лъчи през още крехките листа
да те рисува пролетно светликът.

И този жив портрет от светлина
да ми дариш с една усмивка мила.
Не ще му сложа никаква цена.
Галерия не би го приютила.

В сърцето ще го пазя, възхитен,
че само с тебе този свят си струва.
Не бързай да извърнеш поглед в мен.
Светликът виж. Той още те рисува...

В ЕДНА СЪЛЗА

Не питай как възможно е това -
тъгата от очите да извира.
Изгубил светлина и синева
светът дори в една сълза умира.

Човек не е на дните господар.
Съдбата си не може да избира.
След сляпа стъпка или грешен зар
светът дори в една сълза умира.

Не чакай буря, за да те смути,
и мълния небето да раздира.
Мечта изгубил сред безброй мечти
светът дори в една сълза умира.

Тъй плахи сме от своите следи -
прашинки в самотата на Всемира.
Без лъч от пътеводните звезди
светът дори в една сълза умира.

Утеха ще потърсим в брегове
и изповеди в струните на лира.
Но ако няма кой да ни зове
светът дори в една сълза умира.

Отворим ли врати към вечността,
която от душите ни прозира,
причина е едничка любовта
в една сълза светът да не умира.

РАЗЛИСТЕН КОРАЛ

Пожелах да те имам разбулена -
без воала от зов премълчан,
и в душата ти - нежност потулена,
да открия дълбок океан.

Не заспивай, от мен непреплована.
Моят зов е искряща луна.
Дълго време си била тъгувана
от въздишки - вълна след вълна.

Тази нощ ще потъвам през чувствата
в цветовете на разлистен корал.
И в придънния порив на устните
ще ме имаш - от обич изтлял.

СТАРА ЛУНА

Любовта ни е стара луна.
Помни приливи в чувствата нежни.
Всеки дъх, уловен в тишина.
Болки, радости, мигове прежни.

Даже с облак да скрие очи -
в тиха сребърност тя ще прозира,
и с дантела от светли лъчи
всеки спомен у нас ще бродира.

В късна птица - за зов ще трепти.
С южен вятър ще гали покоя.
Лунатиците в нас ще смути.
Още твой съм... И още си моя...

И ще тръгнем в среднощни тъми
да се шмугнем в нощта-одеало.
Керемидено-топли. Сами.
Под луна - невъзможна от бяло.

ДОСТИГАШ МЕ!

Прегръщай всички мои ветрове,
които ме различават като хали.
Бял жерав отсред тях ще те зове
да помниш колко много сме си дали.

Реките ми изпивай с тиха жар,
за да разголиш техните корита
и в извори откриеш зов и дар -
смълчана нежност или обич скрита.

Откъртвай ми скалите в земеръс,
дори като една въздишка кратък.
А после ме събирай - къс по къс...
Да бъда твой, едничък, без остатък!

В небето ми накрая се взриви.
Презоблачен - дъхът да те издига.
И щастието в мен ще промълви:
Достигаш ме!
А все не ми достига...

МЕТРОНОМ

Превърни минутите в роял.
Стъпките ми нека са клавиши.
В музика от порив просиял
притвори очите и не дишай...

Само миг жадуван ми дари -
чувството за тебе да изсвиря,
даже всяка нота да гори
и от песента да пламне диря.

Метрономът изгревно трепти.
Звук и ритъм. Долетели птици.
Пях те. И мигът ме приюти
в утрото на твоите зеници.

БЯЛ ЙЕРОГЛИФ

Помниш ли прастария мотив,
че светът е място за двамина?
Исках да съм шеметно щастлив...
Слънчев лъч над вишнева градина.

Бях номад, пустинник, бедуин.
Скитник между севера и юга.
Всеки бях, но... винаги един,
неспособен да обича друга.

Утринен и пролетно-мъглив
в теб заклевам мъжката си песен.
Пръстите ни - бял йероглиф -
да се слоят в порив безсловесен.

ВЛИЗАЙ, ВЯТЪРКО!

Влизай вятърко! Нежно, на пръсти...
В ситни стъпки от слънчев балет.
Потанцувай в косите ѝ гъсти.
Съчини ѝ сънуван куплет.

Пред очите ѝ живи картини
нека чудна палитра реди.
Бели пясъци. Приливи сини.
Топли залези. Кош от звезди.

Влизай вятърко, нощно потаен,
и пердетата тих разлюлей!
Даже тя за това да не знае
от далечния бряг на Морфей...

Звън на утро. Лъчи. Пеперуди.
Уморени от плясък весла.
Любовта ти от сън се събуди
и усети, че с мен е била...

МОРЕТО НИ БОЛИ

От спомени любов не се насища.
Трохи не проси с уморена длан.
Не рови в потъмнели пепелища
да стопли неугасналия блян.

Усетиш ли я - погледни морето.
Шума послушай в белите вълни.
Все още блика чувството, което
таи дълбоко болки и вини.

Не би го тласнал вятър надалече
и жарък лъч не би го пресушил.
Защото любовта не става "вече",
когато си била, и аз съм бил.

По пясъка звездите ще рисува.
В ятата ще напомня за стрела.
Потънала - отново ще изплува
в загадките на своята мъгла.

С онази власт на грохота в прибоя.
С планктона край солените скали.
Отново те прошепвам, че си моя,
защото с теб морето ни боли.

7,9 ПО РИХТЕР

Като в седем и девет по Рихтер
се разтърси светът ми мъглив.
С нежни думи за обич творих те -
красота от тефтер и молив.

Всяко случване беше ми късно.
Силует, от мечти разпилян.
Не живях битие земайтръсно.
Мисълта ми не беше вулкан.

Нямах чудна пътека от рози.
В бели шепи не свалях звезди.
Бях завинаги третият... Този,
който никой не помни в следи.

Стар афиш, избелял по ъглите.
"Казабланка"... На първия ред...
Изкопаем, дори неолитен.
Прозаичен... но още поет.

През стиха си самотен открих те.
Тази моя тъга изцели.
Само в седем и девет по Рихтер
всичко почва отново... Нали?

СЕПТЕМВРИ

Прошепвам ти дъждовния си свят,
дори лъчи да те загръщат в бяло.
За теб ще бъда първи листопад.
Признание - сезонно закъсняло.

И не един циклон ще завърти
на чувствата кръга неразгадаем.
От лятото към мен пътуваш ти
и искаш от мечтите ми назаем.

Заглъхващият звук на песента
сред сенки на рисувана алея.
Любовен танц от падащи листа.
Безмълвие, в което те копнея.

Поезия в разплискан акварел.
Ноктюрно и портрет за забрава.
Мигът - че само с дъх съм те отнел
от спомена за август и жарава.

От дебрите на вечен кръговрат
изпълва зов пресъхналите тембри.
Ела в дъжда на жълтия ми свят,
защото аз за тебе съм септември.

СБЪДНАТИ ПРЕДЕЛИ

Понякога си гълъбов копнеж
от струни на събудена китара.
Летя до теб. И в нашия летеж
любов докосва облаци от вярa.

И няма как това да изрека,
защото безсловесно те лелея.
Мечтите ми са слънчева река,
която в стих жадувам да прелея.

До капки дъжд от чиста синева,
които в роза огнен цвят рисуват.
До зов от невъзможни сетива,
готови вечността да пропътуват.

До струните на трепет неживян.
До плясък на пера, лъчисто бели.
Бъди ми птица, светлина и блян
над нежен храм от сбъднати предели...

ВСЕЛЕНА ОТ ЛЮБОВ

Не ме затваряй в мислени стени.
Не бих живял затвор от бариери.
В една едничка дума - остани -
животът своя смисъл ще намери.

От връзките вериги не твори.
Не съм монах, обречен на килия.
Виж! Пламъкът от полъха гори,
но търси за копнежа си стихия.

Реката не задържай със скали.
Тя пролом между тях ще си направи,
щом бурен над водите ѝ вали
дъждът от споделени забрави.

Мечта ли съм? Прегради не търси!
Небе в решетки никой не събира.
Вулканът със сълзи не се гаси
и бурен ураган не се възпира.

Не ме затваряй в мислени стени.
Бъди ми зов, пренесен от безкрая.
Вселена от любов ми прошепни -
за да те имам... И да те желая!

ПЛЕНЕНИ ПТИЦИ

Какво ли тласка литналите птици
през полет да копнеят за гнезда?
Дали гладът за няколко трошици
или студът от синя свобода?

В отдавна прелетяни небосводи
не се събират влюбени ята.
И сякаш в неживяни епизоди
желае да ни срещне любовта.

От шепот на разлистени копнежи
до клони от докоснати мечти -
на слънцето от сребърните мрежи
да бъдем уловени аз и ти.

Красивия си плен неосъзнали -
да свием невъзможните крила.
Животът е каквото сме си дали.
Останалото - вятър и мъгла.

ЕФЕКТЪТ НА ПЕПЕРУДАТА

Когато вятърът износи
докрай дъждовната си риза,
мигът ще спре любов да проси
и плах през мислите да влиза...

Земята в сняг ще остудее
със десет градуса надолу.
Преди да може да запее
врабчето ще измръзне голо.

Без ключ, готов да я отвори,
една ключалка ще ръждяса,
и вихър в нощните простори
плачът ѝ дълго ще разнася.

В ефект, до болка пеперуден,
ще тръпнем, тъжно провидяни,
освен... ако мигът прокуден
не стоплим в мокрите си длани.

ПОГЛЕД ОТ ЛЮБОВ

Дали ще е последната ни драма
мигът да се изгубим от очи?
Един до друг... А просто да ни няма...
Раздялата - нескрита да личи.

Не е до жребий, сведен до логичност -
с две точки на един координат.
Копнея те, за да ми бъдеш всичко -
от нежен кълн до късен листопад.

Каквото и да е... Но с теб си струва
безпътица дори да провървя.
През облак от възторг да те ликувам.
От бликнал извор да те промълвя.

За да намерим оня вечен избор,
когато зов душите ни гори
и в трепета на тихата ни близост
една любов ни гледа и твори.

ТАНЦУВАЙ МЕ!

Ще бъда валс, роден от красотата.
Танцувай ме и в мен се завърти.
Пред тежките завеси на съдбата
поне веднъж за зов ме прошепти.

Танго ще бъда, в пламъци излято.
С червени устни розата задръж.
В любов като едно испанско лято
и глътки вино на жена и мъж.

На блуса стар от шепота протяжен
последните си чувства покори.
По струните открий скръбта ми даже,
готова всеки миг да изгори.

Танцувай ме, когато те изгубя
в последните акорди на нощта.
Преди отново в тебе да се влюбя
и в мен да те припомни песента.

ПРОШЕПТЯВАЙ СВЕТА МИ

Прошептявай света ми, когато
хладен вятър в листата шуми,
и след огън от сбъднато лято
есента дъждовита ръми.

Може би със сезонна първичност
ни рисува красив акварел.
И се влюбваме пак, непривично,
в цветовете на чувствен предел.

Там, където копнежът се рони,
в златни спомени, в жълти листа,
и в окръжност от слети корони
всепрестолна блести любовта.

БЛИКАЙ В МЕН!

Бликай в мен от изворни предчувствия.
Пръски нежност погледно излей.
В лодката усмихната на устните
звънките си пориви разсмей.

Тичай пълноводна през градините.
Ручейна преливай над треви.
В зов ще те въздъхнат детелините.
Утрото ми ще те промълви.

Бликай в мен, дори с прелели устия.
Нека обичта ме процъфти.
Всичките ми изворни предчувствия
сбъдвай, както можеш само ти.

ПОГЛЕДЪТ ТИ

Погледът ти - бягаща сърна,
мога ли да уловя в безкрая?
Тази невъзможна топлина,
за която тръпна и мечтая...

Крият те високите бърда,
като лъч, от сенките понесен.
Искам те за пролетна следа
в дебрите на хладната ми есен.

Мисълта ми все към теб лети.
Като глътка, в шепи неизпита.
А сърцето влюбено тупти
в стъпки от еленови копита.

НЕСЪБУДЕНА

В косите ти ръцете си заравям
и търся в тях към мислите ти път.
Сънят те крие в нощна забрава,
и в нежен стих прошепва те умът.

Живял ли бих света ти не пробуден,
подобно елф сред клони и листа?
Да бъда необятен и пречуден,
видение от спяща красота.

И с флейтата от нежност несъзрима
ослънчен да рисувам твоя дъх.
С целувка от мелодия и рима
в лъчите на разпален горски връх.

В косите ти мечтата ми изтлява.
Все още спиш, а аз съм твоят сън.
И топла под клепачите жарава
искри от зов за утрото навън.

РАЗПАЛВАЙ МЕ!

Разпалвай ме, когато в утро смръзнало
слани отпиват сребърна роса,
а аз, ръце протегнал, търся възела
на нишките ни - дъх от чудеса.

Копнежа на зениците изстинали
с една усмивка палеща дари...
Дори мечтите в мен да са отминали -
отново с твоя глас ги издири.

На есен дървесата кършат пръчици
и с шума ги застилат - като дар.
Една искра след бури от разлъчване
превърща мигом болката в пожар.

Разпалвай ме! Горчив съм до прозиране.
Въздъхнат от мъгли и ветрове.
Под скрежа от несбъднато умиране
едно огнище твоя плам зове...

ОТ ПРАГА МИ...

От прага ми нататък полети...
На пръсти няма как да се прекрачи.
Ела с крила! Или поне с мечти,
въздигната над скръб и неудачи.

Тъй леки са въздушните пера
и вятърът нагоре с тях те носи.
Въздигай се! И аз ще ти даря
мишената на твоите откоси.

Надоблачна при мен се приближи.
И нека в кръг сърцата ни се слоят.
Прекрасното в лъчи от зов кръжи,
и птиците го могат и умеят.

СОНЕТ ЗА СБЪДНАТОСТ

Прочитай ме, дори да съм сонет,
от чаканата нежност недописан.
Съдбата ми открий на всеки ред -
мъдрец, от самотата си орисан.

В душата ми пристъпвай. Като в храм,
където само чувства коленичат.
Ръцете протегни за искрен плам,
макар искрите свято да обричат.

От мислите животът ни твори
и в думите копнежно ни събира.
За няколко събудени искри
достигат само струните на лира.

Прочитай ме! И пламък ще звъни,
когато звън мечтите ни разпали.
Един сонет за съднатите дни
и спомен колко много сме си дали.

САМО ОЩЕ ВЕДНЪЖ

Въздъхни само още веднъж
всички наши мечти преживяни -
ситни капки от сребърен дъжд
над тревите на диви поляни.

Там дъгата, пленила лъчи,
през зениците цветно прелива,
и врабчето ни песен цвърчи,
като вятърен лъх закачлива.

Там е пролет. Завинаги в май.
Часове и минути са спрели.
И се гмуркат в лазурен безкрай
невъзможни слова и предели.

Там сме двама. Копнежни. Сами.
Чудотворец в портрет ни рисува.
И небето все още ръми.
И светът като рай ни се струва.

Само още веднъж въздъхни...
Дъх за обич поне ни остава -
да потеглим към бъдните дни
в тази пролет - любов-незабравя.

СЪН ОТ ЛЮБОВ

Ветровете ми с поглед събирай.
Аз все още за тебе летя.
Бели облаци гоня неспирно
и в ослънчена нежност блестя.

Сплитай клони за моите птици
в теб намерили топлия юг -
всички думи, в които си прицел
и не би споделила на друг.

За реките ми, бурно прелели,
естуар от утеха бъди.
Преобръщай вълните в постели,
а зениците - в нощни звезди.

И накрая - с последна премала
този сън от любов покори...
Да те имам завинаги цяла
сред реки, ветрове и гори.

ТИХА ВЕЧНОСТ

Бяхме толкова късни от тичане
в бреговете на зов споделен.
Пожелахме си дъх за изричане
като морския полъх солен.

Полетяхме сред чайки и гларуси
да потърсим далечни скали.
И безбрежна любов в календара си
ни прониза с лъчисти стрели.

Чудеса ли, от Бога измолени,
бяха нашите бели сърца?
Раковини, от чувства оголени,
и придънни до нежност слънца...

Две монети в галера на чувствата,
потопена от бурни вълни -
там, където споделят се устните,
и коралът плете пелени.

Бяхме толкова късни от тичане,
а мигът ни превърна в следи.
С невъзможното наше обричане -
тиха вечност в дълбоки води.

ДАЛИ СИ СТРУВА?

Не питай Любовта дали си струва.
Тя няма за душите ни цена.
Уж дъх е, а пък вятърна нахлува.
Сълза е, а прилича на вълна.

С искра ще блесне - в миг неволно кратък,
а в пламъка пожар ще разгори.
Лицата ще обгърне с отпечатък.
Косите ни с възторг ще посребри.

От късче глина делва ще извае
и в мрамора сонет ще възроди.
Най-тихите ни тайни ще узнае.
В най-светлата ни изповед ще бди.

Ще спре минути, седмици, години
в един единствен зов непроменен.
И пъстрите й пролетни градини
докрай едва ли с теб ще извървим.

Пресвята в нас, решила да векува,
ще грее на престол от светлина...
Не питай Любовта дали си струва.
Тя няма за душите ни цена.

СКРИТИ ПОВЕЛЕНИЯ

От дланите си стряха сътвори
и в пръстите ти огън нека има.
Едно сърце копнее да гори
за вечност, от слова неизразима.

На скитника леглото си дари,
дори да е въздишка от неволи.
Съня си той на теб ще покори
и тихата ти радост ще измоли.

На жерава ранените крила
с една целувка нежна излекувай.
Очите превърни на светила
и в полета му слънчева танцувай.

На цветето пчелицата бъди,
която в сладък блян го преобръща.
И в чудото от своите следи
завинаги трепти една и съща.

На ручея мечтите си възпей
от всичката си приказност звънлива!
И обич от вълшебен водолей
през чувствата ни свято ще прелива!

ОБИЧ В АКРОСТИХ

Като сложна загадка реши ме.
Неизвестното в мен разгадай.
Ако образът страда без име -
дума с четири букви му дай.

“О” е зов, който смисъл събира.
Огън. Остров. Одежди. Овал.
Първи тон от събудена лира.
Светъл кръг от небесен кристал.

“Б” е бързей за бликнала близост.
Бряг. Безвремие. Бриз. Болеро.
Топъл дъх, който нежно пронизват
под луната стрели от сребро.

“И” е нежната искреност в мрака.
Избор. Истина. Извор. Игра.
Слети погледи в порив дочакан
до лъчите на нова зора.

“Ч” са чувствата. Толкова бели.
Чудотворни от чудни черти.
Чисти пориви, в нас долетели
като птици от райски врати.

Акростих ли е моето име
или просто изречен безкрай?
Като обич сега изречи ме -
споделеното в мен разгадай!

ДОПЛУВАЙ МЕ!

Доплувай ме с платната си горещи.
На моя пристан котвата хвърли.
В морето на несбъднатите срещи
ще бъде твойт бряг като че ли.

От прилива на поривите южни
изпей ми песен - галеща вълна.
С утехата, че още сме си нужни,
подобни на лъчи от топлина.

Докосвай ме с ръцете си солени,
събрали скръб от други брегове.
С гласа си ми напомняй за сирени.
С косите - за самотни ветрове.

Под тихите съзвездия на мрака
доплувай ме... Без карта и компас!
Любов ли е? Родена е да чака!
Съдба ли е? Ще срещне само нас!

СЛЕД ДЪЖДОВНО

Задръж ме в пресекулките на вихъра.
Усмивната сред капчиците дъжд.
Когато небосводът пише стихове -
в косите си развети ме задръж.

По пръстите ти блесналата мълния
ще стопли дъх и плувнали чела.
А мислите ни, трепетно покълнали,
отново ще са приказна мъгла.

И някъде, в ръмежа на контрастите,
привлечени от късче синева,
в лазура на изплаканото щастие
ще светим от пречистени слова.

КРАДЕЦЪТ НА ПРАСКОВИ

Полунощен прескачам оградите
и душата ми вечност краде.
Пак ме зърваш с очите си, кладите,
зад пролука от светло перде.

И откъсват ръцете ми праскови.
Сребролики от капчици дъжд.
Сякаш твоите погледи ласкави,
ме докосват така, изведнъж...

В дъх те имам. Далечно събудена.
Мъх и сладост зад тел от бодли.
За войника с душата прокудена
ти си адът, от който боли...

Ти барутът си, пламнал по дланите,
и опърлил среднощни коси.
Ти си болката, скрита под раните.
Ти си раят... И сякаш не си...

Залови ме в минутите, късните.
Аз съм твойт крадец на мечти.
Тези праскови, вече откъснати,
само миг от любов ще прости.

ВЕЧНО БЯЛА

Понякога през тихата ти кротост
минавам като лъч от светлина.
С едничкия копнеж - да бъдеш лотос.
И в мислите ми - образ на жена.

Не искам нито миг да те тълкувам.
Прекрасното е низ от чудеса.
Едва ли с четка ще го рисувам
или пък с накит ще го украся.

Не ми достига само да те вирам,
защото знам, че погледът е лъх.
Невидимото в теб е моя лира.
Душата ти - желаният ми връх.

И само паметта ми помъдряла
нашепва нежно в тленни сетива,
че ти ще ми останеш вечно бяла,
защото те обличах със слова.

ВЕНЕЦИЯ

Душата ми е скитаща гондола
в каналите на нощния ти блян.
Привличаш ме с въздишка на виола
в копринен танц, ефирно изтъкан.

От сянката ти вятърът напява.
Зовеш ме от рисувани стъкла.
И трепетът ми тебе приближава
през пляска на тихите весла.

Нощта е карнавал, роден за срещи.
Без маски. Само в допир на ръце.
Разпалвай догорелите си свещи
Венецио на моето сърце!

В една гондола иде принц и просяк...
Безумно остарял от младостта.
За капките на тлеещия восък,
горещи като танца на нощта...

ТРАПЧИНКА

Тази твоя трапчинка, в която
радостта е забила стрела...
Като лъч от горещото лято.
Като танц на немирна пчела.

Тя обича в смеха ти да пее.
И в усмивката твоя личи.
Като нимфа от сънища грее.
Като малкото птиче цвърчи.

Тази твоя трапчинка любима.
Нежна точка с начало и край.
Нека винаги в нея ме има...
Как и колко? Сама разгадай!

СВЕТЛО ВЪЛШЕБСТВО

Обичам да ни има... Повторими.
В любима песен. В цъфнал розов храст.
Сред бележите - зрими и незрими
на всичко доловимо между нас.

И светлото вълшебство на следите
от нишките дантела да плете,
а вятърът - беглец по висините,
в небесен монограм да ни чете.

До онзи миг на сбъднато начало...
До зов и поглед в лъч от необят,
когато в ненаписаното бяло
две думи сливат порива си свят.

ЧУДНО СИНЬО

С фина четка на художник
вятър облаци рисува.
Битието ми тревожно
през зениците лекува.

Синьо ми е. До премала.
Пролет нека ме погали.
В полета на птица бяла
да събудя куп заспали

мисли, трепети, копнежи,
думи, светло преродени...
И светът да лъха нежност,
някъде дълбоко в мене.

С фина четка на художник
вятър облаци рисува.
Всяко чудо е възможно
или просто ми се струва...

ЖИВА ТРЪПКА

Не търси жива тръпка от увяхнала роза
с потъмнели и сухи листа.
Любовта е поезия, а раздялата - проза.
И светът между тях - самота.

Може би просънувал красотата предишна
ще изплачеш очите в порой.
Да родят оня цвят, тъй подобен на вишна,
като огън, прегарящ до зной.

А тогава, разцъфнала в своите вопли,
нека розата впие бодли.
И от капките в дланите - чувствено-топли,
ще поискаш докрай да боли.

НЕИЗПЯТА ПЕСЕН

Стих ли си, от вятъра написан?
Нека твойте рими прошептя.
И тогава - в думите улисан
ще открия цъфнали цветя.

Тон ли си, изтръгнат от клавиши,
на нощта от звездния роял,
че притихвам - земен и възвишен,
всички твои ноти закопнял?

Може би в очите ти отнесен
ще позная тайната за мен.
Ти си неизпятата ми песен!
Тон и стих за бъдния ми ден!

ВСИЧКО МИ БЪДИ!

Болка ли си, да те боледувам?
Дар ли си, на теб да се даря?
Извор ли си, в зов да те жадувам?
Огън ли си, с дъх да те горя...

Песен ли си, в стих да те изпея?
Полет ли си, да те прелетя?
Тайна ли си, да те проумея?
Прошка ли си, да те опростя...

Кръст ли си, на тебе да разпъна
късния си порив прикован?
Котва ли си, мигом да потъна
в дебрите на чистия ти блян?

Чудо ли си, в стон да те изплача?
Сън ли си, въздишка на гърди?
Праг ли си, докрай да те прекрача?
Обич моя! Всичко ми бъди!...

СЪНЯТ НА ДЕЛФИНА

Понякога съм твойт нощен блян.
Един делфин, към бъдното заплувал.
Душата ти - безбрежен океан,
все още като зов не просънувал.

От изгревите огнено трепти
планктонът на надеждите солени.
Червеното на моите мечти
през синьото на тънките ти вени.

И гларусите в литнали ята
напомнят само колко си висока.
Преди да те въздъхна в мисълта -
изчезваш като образ и посока.

Забулена от млечните мъгли,
или за миг разголена в прибоя,
сънят ми още дълго те боли,
дори да знам, че толкова си моя.

Докосвана от порив, не един,
поне за миг те имам... И си струва.
Водите ти... И оня бял делфин,
все още не успял да те преплува.

ОЛТАР ОТ ВЕЧНОСТ

Като изгрев над горска поляна
за душата ми, обич, бъди!
Синева, от искри разпиляна.
Огън, който оставя бразди...

Да докосвам в очите ти лято,
нарисувано с късчета жар.
През сълзите - пътека от злато,
а на устните - дъх-кехлибар.

С тихи думи гласа ми загръщай,
като влюбена в цвете пчела.
Сътвори от ръцете си къща.
От косите - безброй хвърчила.

И в олтара, от вечност погален,
щом мечтите ми сбъднеш в зори -
остани като пламък разпален.
И гори. И гори. И гори...

ВЪЗДЪХВАЙ МЕ!

Въздъхвай ме! Отново, и отново!
Молитва да си бъдем. И олтар.
А времето - от прозата сурово,
да пише в рими своя календар.

И бръчиците, врязани в лицата,
да станат непреплувани реки -
в онези брегове на светлината
с безвремие на влюбени стрелки.

Добрата участ нека ни открие.
От случване светът да полети.
Крилата му - докрай да бъдем ние.
Пределите му - само аз и ти.

Несбъднатите още рубикони
красиво да прескача младостта.
На щастието в слънчевите клони
да трепкаме, подобни на листа.

Въздъхвай ме! Светът от Дъх роден е!
Дъхът ни стопля! И Дъхът - твори!
Когато съм до теб, а ти до мене,
се сбъдва невъзможното дори...

СЪДБАТА, КОЯТО ОСТАВА

В разпиляност - до капка, сълзяща на дъно.
В неизпитост - до ручей, прелял бреговете.
Аз отново от нежност докрай ще потъна,
за да бъда за тебе по малко от двете.

В прежаднялост - до суша в напукани устни.
В нацелуване - въглени в тиха жарава.
Пак те имам - събрана в тревоги и чувства -
за да бъдеш съдбата, която остава...

БЯЛО

Събирам бяло. Истинското бяло.
По пясъка - в разписната вълна.
На облака - в безмълвното начало
с лъчите, отразили светлина.

Вълната - като думите нетрайна,
а облакът - раздиплен от мечти.
Лъчите - светлописи от безкрайност,
и някъде сред тях - едничка ти.

Светът ми летен, бяло нарисуван,
плете дантела в погледа ми бял.
А аз до невъзможност те стихувам,
от късчета фотони просиял.

НА ЖЕНА МИ!

Не съм те имал мимолетна.
Минутата ми с теб е ден.
Дори с усмивката ти цветна
за цял живот съм зареден.

В един букет да те открия.
В едно учудено врабче.
Съдбата пак ще е стихия,
готова да ни повлече.

И всички блеснали площади
ще бъдат облаци за нас,
където невъзможно млади
върти стрелките си компас.

Не съм те имал неживяна.
За теб се срещат в паметта
огнищна жар и морска пяна
през всички минали лета.

Жарта остана - за да пари,
а пяната - да украси
невидимите календари
по орделите коси.

До онзи миг, когато спрели,
стрелките в нас ще са крила -
за нови сбъднати предели
през бряг от сребърна мъгла.

ВЯТЪРЪТ СЪМ АЗ

Учудвай вятъра крайбрежен
с възторг на блеснала луна.
И той ще се усмихва нежен
на теб - вълна подир вълна.

В солена дъхавост преливай
с далечен мирис на талян.
В рибарски мрежи се покривай -
русалка с полунощен блян.

В едно чадърче на мохито
звездите тихо събери.
И нека гледат неизпито
към мен очите ти добри.

Дъхът ти - с дъх ще разлюлея.
Гласът ти ще докосна с глас.
В крайбрежен зов ще те повея,
защото вятърът съм аз.

СИНЯ БЕЗБРЕЖНОСТ

Ще те измоля в мигове лазурни -
да те погаля, както помечтах.
А вятърът игриво ще се втурне -
в дъгата на очите ти от смях.

Ръце, като черупките на мида,
ще се доплуват - бисерни в нощта.
И късче вечност в нас ще се създа
с красиви светлинки на паметта.

През спомените тихо да проблясват.
За мен и теб. За лято и вълни.
Една любов, окъпана от ласки,
безбрежно синя ще ни заплени.

В ОГЪНЯ НА БОГ

Някъде... Зад топлите ти ириси,
в трепета на поглед утолен,
своя пристан чувството намира си -
стар моряк, от скитане солен.

Някъде... Зад устните ти влюбени,
с думите, разперили крила,
пак ще кажеш колко ти е хубаво -
даже сън за мен да си била.

Някъде... Зад тайнството на дланите,
в тръпката - да помниш дъх и плам,
миговете, искрено желаните,
чакаш ме отново да ти дам.

Някъде... Изгубени от сливане,
капчици, търкулнати в поток -
като две сърца се преоткриваме,
приютени в Огъня на Бог.

ИСТИНСКА ПТИЦА

Тази птица, която долита,
като сребърен лъч светлина,
няма никога зов да попита
как за всички остава една.

Каца мигом на нечие рамо.
Гали ветрено буйни коси.
От крилата ѝ сипе се мрамор.
От очите ѝ - нежност роси.

Не живее в кафез. И не пърха
да кълве милостиви зрънца.
Търси вечност, съдба островърха,
и небе, озарено в слънца.

Неподвластна на земни сезони -
юг и север събира в платно.
Тя превръща ръцете на клони.
Две сърца с нея стават едно.

С дивна песен разделите спира.
С капки бисер лекува печал.
Шепне думите в струни на лира
и загръща мечтите с воал.

Жар разпалва от залез в зеница.
Изгрев буди в съновна искра.
Тази толкова истинска птица
с тези приказно бели пера.

ТРИ ДУМИ ЛЮБОВ!

Душа си - изтъкана от копнежи,
и в нишките ти свети синева.
Сам Бог, ако реши да те бележи,
свалил би нимб от Своята глава.

Дете си - от невинност нетворена,
с перо на гълъб в своята ръка.
Напомнящо от плахост - за сирена
и с погледа в очите - за река.

Добро си - като смях или сълзица,
избликнала от радост без предел.
В три думички ми остани светица
и аз от тях венеца бих си сплел.

НЕСКЪСАН БИЛЕТ

Как отлитат мечтите далече -
бели птици към топлия юг,
а животът ни проза е вече,
без да имаме някакъв друг.

Не поискахме обич назаем.
Не живяхме зад маска и грим.
Лунапарка си още мечтаем.
В чудесата хлапашки горим.

Дъх до дъх - под нощта-одеало.
Миг до миг. И ръка до ръка.
Пожелахме си звездно начало,
като лодка по дълга река.

Нежна песен, която не спира,
или дъжд, който вечно роси,
а светът огледално събира
звънки струни и мокри коси.

Лунапаркът е вече затворен,
а брезентът - покрит от слана.
Дебне някаква тиха умора
в бледи сенки на мъж и жена.

Няма парк, но оставаме лунни
с любовта ни - нескъсан билет.
Нека още веднъж се целунем,
като рими от стих на поет.

СПАСЕНИЕ

Ръцете ти са пролетни пашкули
сред остриите виелици на зимата.
Затопляш пребледнелите ми скули
с онази нежност, винаги незримата.

Гориш снега до капчици от вяра.
Спасяваш ме в лъчи единосъщие -
с очите си прекръстила олтара,
молитвена за моето възвръщане.

В съдбата ми, небесно просияла,
напомняш вечност, вдъхната на тление.
Ти ангел си, роден от святост бяла,
а аз съм скитник, вързан от спасение.

ДЪЛГО ЗАВРЪЩАНЕ

През дългото завръщане към себе си,
светът ни е скала за покоряване -
и тайната се крие не от ребуси,
а в огъня на нашето отдаване...

Къде и как в нищожното сме мръзнали
е вече без значение в забравата -
поне една мечта да бихме дръзнали,
с онази жар, затворена от лавата.

Веднъж със теб да бъдем лято в зимата
и птиците да пеят по площадите,
а в шепите от пламенното взимане -
една от друга да се шепнат кладите.

През дългото завръщане към себе си
да пламнем, споделени до безвластие.
Едва тогава, ти живот, вълшебен си,
а името ти винаги е Щастие.

ИСКРИ НА ЕСТЕСТВОТО

Не спирай с умореното “кога”.
Сърцето търси смисъла, когато
след бурен дъжд от блеснала дъга
светът ни се усмихва непознато.

Не казвай невъзможното “къде”,
щом вятърът събира ни, където
една мечта с лъчите си przede
красивата усмивка на небето.

Не питай пак учудена “защо”,
когато имаш отговор... Защото
въпросите са нежното длето
за всичките искри на естеството.

НАСЪН И НАЯВЕ

Понякога сънят ни ще твори
това, което с теб не сме живели.
Мечтата върхове ще покори,
а погледът - невидими предели.

Дъждът ще бъде плискащ водопад
и вятърът - нашепване на лира.
А поривът ни - невъзможно млад,
в следите преживяно ще прозира.

Една каручка с огнено жребче
дъгата като зов ще претъркули,
а горе там - момиче и момче,
ще изплетат лъчите на пискюли.

И празници от дивна синева
един след друг ще пишат календара.
Животът ще е сбъднати слова,
а щастието - вдъхнато от вяра.

Но даже - без среднощни чудеса,
пак утрото ми с теб да ме намира -
готов съм вечността да понеса,
щом този сън наяве не умира...

ФЕНЕРЪТ, КОЙТО СБЪДВА НАС

Далечната звезда блести,
а близкият фенер мъждука.
Къде ли ще откриеш ти
копнеж за своята сполука?

С един човек неприютен
или в мечта непокорена?
Какво е слънчевият ден
в така сумрачната вселена?

Дали от сбъдване боли,
щом няма кой да те споделя?
Високото до студ дели,
подобно ледена постеля,

но близкото е шепа жар
и пламъче, което сгрява...
Бъди прегръдка, шепот, дар!
Бъди мигът от забрава!

Очи в очите. Глас до глас.
И не звезда, но светла лира -
фенерът, който сбъдва нас,
в една вселена се побира.

ТЕФТЕР ЗА ЛЮБОВТА

Претършувай, любов, паметта ми -
стари страници в сбръчкан тефтер.
Намери всички чудни балсами,
и пътеки към твоя безмер.

Аз не мога назад да те върна,
но те моля сега... Погледни!
Нямам зов, от тревоги посърнал.
Бяха хубави твоите дни!

Като пъзел от пъстра картина
всички късчета в мен подреди.
Там, където си пролетно синя
и оставяш в тревите следи.

Или лятно гореща от допир,
в който дланите свиват гнезда.
И е толкова, толкова топло,
сякаш огън разплита юзда...

Не прескачай безсъници, срещи.
Всяка страница в мен прочети.
Ще ти бъдат очите ми свещи,
ако с мене си в нощите ти.

Не задрасквай случайните грешки.
Може би тъкмо с тях побелях.
И прости ми, така... по човешки
даже най-непростимия грях.

А когато достигнеш корица -
паметта ми до теб приюти.
Имам още в перото искрица
да разпаля слова и мечти.

Претършувай ме! Нека те има!
Не намерих за теб епилог...
Ти оставаш небесно съзрима,
като нежна усмивка на Бог!

ВЯТЪРНО ПРИЗНАНИЕ

Запази в целувката си вятъра -
скитникът, намерил твоя дъх.
По-добър от всичките приятели -
той ти даде и небе, и връх.

Верен до последното ти влюбване
сбъдваше мечтите ти с размах.
Шепнеше ти вечер, че си хубава.
Сутрин - че си изгревна от смях.

Претършувал брегове и пристани,
лягал по платна и хвърчила -
спомняше те в стихове прелистени,
като фея с приказни крила.

Брулеше за теб самотни есени.
В зимите танцува снежно бял.
Даже и през мислите несресани
беше твой спътник помъдрял.

Бръчки си проряза - за обричане.
Памет в забрава осребри.
Знаеше, че ти си му едничката.
Друга той до днес не покори.

Ветрен - до безкрай или идилия,
вятър ти останах, приютен.
Мъжки носиш моята фамилия
и дано в това съм опростен.

ИЗВЪРВИ МЕ, ЛЮБОВ!

Извърви ме, любов! Аз съм твоята дълга пътека!
Десет чифта обувки готова да скъсаш на ден.
Има връх недокосван сред облаци бели. И нека
ти откриеш го първа, вървяла тъй дълго по мен.

Извърви ме, любов! Само пътникът истински люби,
щом поиска да търси звезда или бистър поток.
Ще намери мечтите си, щом до една ги изгуби,
като вяра, която се скита в ръцете на Бог.

Извърви ме, любов! Безконечното бързо се свива.
И пределите топят очите с добри рамена.
Премаляла до смърт, да си спомниш, че още си жива -
за безценното даже готова да плащаш цена.

Извърви ме, любов! Само аз ти напомням за вечност!
Като кръгове, в изгрев и залез, над пламнала степ.
И накрая - докоснала моята близка далечност
в моя път превърни се. И аз ще потегля по теб!

www.vedrin-poetry.org
Copyright © Ясен Ведрин, 2025
© Всички права запазени